

İDLİB'DE SON ÇIKMAZ;

HAYALLER EMEVİ CAMİ'Sİ, GERÇEKLER BEŞTEPE MİLLET CAMİ'Sİ

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Erdoğan "1 milyon insan sınırimıza doğru geliyor" diyerek halka ve aklınca Avrupalı devletlere gözdağı vererek kendisine destek bulmaya çalışıyor. CHP ise içi boş cümlelerle iktidara öneriler sunmaktan geri kalmıyor. Görünen o ki 'iç' ve 'dış' gündemler, iktidarın elinde bir silah olmanın ötesinde artık faşist devleti ve hâkim sınıfları sarsabilecek bir gerçekliğe kavuşmuş durumdadır. Buradan bakınca devletin en ufak bir kıpırdanma ve aykırı söz karşısında polisi ve yargısı eliyle terör estirmesi, her alanda baskıyı koyulaştırması daha da anlaşılır hale geliyor.

Yeni Demokrasi

20 ŞUBAT-5 MART 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 55 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

s.5

16. DİSK Genel Kurulu: Koltuklar Sağlamlaştırıldı

Patronlaşan sendikalardan işçi haklarını savunması beklenemez. Meydanlara çıkması ise ancak işçi sınıfının tepkisini dindirmek için olur. Sendika başkanları iki üç dönem başkanlık yaptıktan sonra milletvekili olarak kariyerinin zirvesine çıkmış oluyor. Fakat haklarını savunduğunu iddia ettiği işçiler ise kıt kanaat geçinmeye devam ediyor. DİSK başkanlarından, milletvekili olanların durumu en iyi örnektir.

ANALİZ

s.8

İslam ve Sol Çalıştayı Üzerine... Marksizm, Din ve Devrimcilik 1

Bu kadar farklı ideoloji ve çizgi-den insanın konuşmacı olduğu bir çalıştayı, konuya dair ortaya konulan belirli bir fikrin penceresinden ele almak kendi içinde belli zorluklar barındırıyor. Fakat biz yine de elden geldiğince "asıl rengi" tartışmaya çalışacağız. Çalıştayı düzenleyicisi ve katılımcıları 'İslam ve sol'a dair bu fikir bolluğunu verimli bulabilirler. Ancak bize göre, İslam karşısında ciddi bir teorik taviz ve özürçülük söz konusu olduğu açıktır.

AÇLIK, SEFALET, ZULÜM... SABIR TAŞI ÇATLAYACAK!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

büyük altüst oluşların kahramanları sadece ve sadece kitlelerdir!

15

GENÇLİK

geleceği kazanmak için daha fazla isyan daha fazla direniş!

18

DÜNYA

"yüz yıllık anlaşma, yüz yıllık direnişle yok edilecek"

BASKI VE YASAKLAR SÖKMEYECEK

UMUDUN SESİ SUSMAYACAK!

KONSER

REWŞAN ÇELİKER
GRUP İSYAN ATEŞİ
PINAR AYDINLAR
DİL TENGİ

KONUŞMACILAR
YENİ DEMOKRASİ
DEVRİMCİ DEMOKRAT
BASIN TEMSİLCİLERİ

SİNEVİZYON

29 MART
13:00

SALON PERA-OKMEYDANI
Mahmut Şevket Paşa Mahallesi,
Mithatpaşa Cad. No: 3 Okmeydanı/Şişli

Yeni Demokrasi
gazetesi

0 (212) 534 54 76
yenedemokrasi6.net
yenedemokrasigazetesi@gmail.com

İDLİB'DE SON ÇIKMAZ; HAYALLER EMEVİ CAMİ'Sİ, GERÇEKLER BEŞTEPE MİLET CAMİ'Sİ

Ortadoğu'nun kanayan yarası Suriye'de tansiyon bu sefer de İdlib gündemiyle yükseldi. Esad rejiminin Suriye'de yeniden kontrolü sağlamaya başlamasıyla beraber kendisi için kritik önemdeki ve muhaliflerin elindeki son kale niteliğinde olan İdlib'e yönelik başlattığı askeri harekât, Suriye ordusu ile TC ordusunu karşı karşıya getirdi.

Astana görüşmeleri ve Soçi mutabakatı çerçevesinde İdlib merkezli gözlem noktaları oluşturan TC, bu anlaşmaları fırsata çevirerek konumlanmasını kalıcı bir noktaya çevirme çabalarını sürdürürken Suriye toprak bütünlüğünü (!) yeniden tesis etme gayreti içinde olan Suriye ordusunun hedefi haline geldi. 3 Şubat tarihinde İdlib'in Seraklib bölgesinde cihatçı muhaliflere yönelik başlatılan operasyonlar kapsamında Türkiye'nin gözlem noktaları, Suriye ordusunun topçu atışlarıyla vurulmuş ve bu saldırılarda 7 asker öldürülmüştür. Henüz bu saldırı gündemdeki sıcaklığını korurken bu sefer de 10 Şubat tarihinde Taftanaz'daki Türk gözlem noktası vurulmuş ve burada da 5 asker öldürülmüştür.

Rusya destekli Suriye rejimi, "Bölge, silahlı muhaliflerden temizlenene ve kontrol sağlanana kadar askeri harekât devam edecektir" açıklamalarıyla aynı zamanda TC'ye de ultimatömler verirken Türk hâkim sınıfları da bir anda savaş tamtamları çalmaya başladı. İlk açıklama, 10 Şubat'ta Cumhurbaşkanı R. Tayyip Erdoğan'dan geldi. "Suriye bir an önce saldırılarını durdurmalı ve Astana anlaşması ve Soçi mutabakatı sınırlarına geri dönmeli. Şubat sonuna kadar süre veriyoruz. Aksi takdirde biz de gerekeni yaparız" dedi. Aynı saatlerde Milli Savunma Bakanlığı da misilleme olarak 150 noktanın yoğun topçu atışlarıyla vurulduğunu ve burada 151 rejim askerinin öldürüldüğünü açıkladı. (Yani vurulan nokta

sayısına düşen ölü sayısı 1) Ancak Rusya Dışişleri Bakanlığı, TC'nin bu saldırısını yalanladı.

Gelinen aşamada it dalaşının yaratıldığı tartışma, kuşkusuz "Suriye ile TC arasında bir savaşın" vuku bulup bulmayacağıdır. Bunun yaşam bulma şansı ne Suriye rejimi, ne de TC egemenlerinin belirleyiciliğinde değildir. Her ne kadar pratikte kendi toprak bütünlüğünü yeniden tesis etme gayreti içerisinde olan Suriye egemen sınıfları, TC gözlem noktalarını vurmuş olsa da arkasında güçlü bir Rusya desteği olduğu bilinmez değildir. Bu anlamda bir NATO ülkesi olarak ve ABD emperyalizmine bağımlı

bununla yetinmeyen TC devleti, her fırsatta rejim karşıtı cihatçı muhaliflere her türlü desteğini esirgememiş ve krizi derinleştirme çabasından da geri durmamıştır.

Ancak gelişmeler gösteriyor ki, rejim geçmişteki gibi zayıf değil ve cihatçı muhaliflere karşı kazandığı zaferin son darbesini vurmaya hazırlanıyor. Bu durum kuşkusuz TC'nin istediği bir durum değildir. Zira cihatçıların elindeki son kale olan İdlib düştüğünde arkası Afrin'dir. Suriye Rejimi'nin başından beri yaptığı, ancak son süreçte daha yüksek sesle dilendirdiği (ABD ve Türkiye'ye atfen) "yabancı unsurları topraklarımızdan

Olası bir savaş ihtimaline tekrar dönecek olursak; bu pek mümkün görünmemektedir. Keza Suriye İdlib'i tamamen kontrol altına almada kararlı ve en büyük desteği de efendisi Rusya'dan almaktadır. Her ne kadar son süreçte Türkiye ile Rusya arasında bir yakınlaşma olmuş olsa da bunun kalıcı olmadığı (en azından şimdilik) dünden belliydi. Bu karşı karşıya gelişte Rusya'nın tercihinin Suriye rejimi olacağından kuşku yoktur. Zira Suriye, Rusya için Ortadoğu'nun anahtarı pozisyonundadır. Kaldı ki, Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un, Türkiye'nin çıkışı karşısında "çağrılmadığınız topraklarda saldırıya uğramanız normaldir" sözleri, ilerleyen sürecin işaretleri ve bir ayar niteliği taşımaktadır.

Anlaşılan o ki TC bu mesajı almış, NATO ve ABD'ye çağrı yaparak yalnızlığına ortak arama gayreti içerisine girmiştir. Suriye'nin saldırıları ve ölen askerlerini kullanarak mağdur edebiyatına sığınan TC egemenleri, şimdilik istediği desteği almış değil ve alacağı da benzemiyor. ABD Dışişleri Bakanı M. Pompeo her ne kadar "Müttefikimiz Türkiye'nin yanındayız" diye açıklama yapsa da

Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Danışmanı O'Brien'in, "küresel bir polis olarak oraya paraşütle inip saldırıları durdurmamız mı bekleniyor?", "Suriye'deki sivil katliamlarının durdurulması gerektiğini yüksek sesle söylemeye devam edeceğiz, fakat İdlib'e askeri olarak müdahale edeceğimizi sanmıyorum" şeklindeki açıklamaları, ABD'nin izleyeceği politikanın özeti niteliğindedir.

ABD'nin Ortadoğu politikası kapsamında Suriye'ye özel bir ilgisi olsa da Rusya'nın sahadaki fiziki varlığı, şimdilik Deyra-zor ve çevresindeki petrol yataklarıyla sınırlı bir konumlanma içerisine girmesine neden olmuştur. Bu anlamda Türkiye'nin savaşın içerisine itilmesi, ABD'nin kendi çıkarlarını da bir yerde zorlayacaktır. Türkiye'nin şimdilik oradaki varlığı

karakteri nedeniyle, olası bir savaşın sadece TC ile Suriye arasında sınırlı kalmayacağı da bilinen bir gerçektir.

Gelişmelerin ortaya koyduğu bir başka gerçeklik ise her ne kadar kendi sınır güvenliğini bahane etse de "TC'nin Suriye'deki varlığının" tartışmalı olmasıdır. Suriye'deki karışıklardan faydalanan TC egemen sınıflarının oradaki varlığının ana dinamosunu, kuşkusuz Kürt halkının kazanımlarına olan tahammülsüzlüğü oluşturmaktadır. Kürt halkının en küçük kazanımlarına olan tahammülsüzlüğü Rojava'daki gelişmelerle büyüyen TC egemenleri, bunu bahane ederek Suriye'de konumlanma içerisine olmuş, Afrin başta olmak üzere Serekaniye ve Kobane işgalilerine bir meşruiyet kazandırmaya çalışmıştır. Ancak gelinen aşamada

çıkarcacağız" söyleminin karşılık bulacağı ilk hamle Afrin'le başlayacak ve sırasıyla Türkiye'nin Rojava merkezli "Suriye'deki varlığına" bir yönelimin işaretleridir. Her ne kadar son süreçte TC devleti "Adana Mutabakatı"nın gündeme getirerek, bölgedeki varlığını meşrulaştırmaya çalışsa da anlaşma yaptığı Suriye rejimini tanımayarak bu kozunu da boşa çıkarmıştır. Geriye sadece Suriye rejiminin kendisini yeniden toparlaması kalmıştır ve rejim bu yönde de ilerlemektedir. Bu anlamda diplomatik olarak Rojava'daki kazanımları engelleme çabası kadar sahada da buna yönelik bir konumlanma içerisine olan Türkiye'nin saha dışında kalması pek isteyeceği bir durum değildir. İdlib sancısı, ölen askerlerinin sancısından ziyade esas olarak budur.

ve karışık ortamın ABD tarafından bir memnuniyet göstergesi olduğu ortadadır. Zira karışıklık nedeniyle ABD fiili olarak ne Rusya ve ne de Suriye rejimi ile karşı karşıya gelmekte ve petrol yataklarından olabildiğince yararlanmaktadır. Kuşkusuz gerektiğinde her iki emperyalist güç karşı karşıya gelmesi gerekiyorsa bundan hiç çekilmeyeceklerdir. Ancak zamanın şu an olmadığı, Suriye ordusu ve Rus ordusunun Kobane'ye ilerleyişi sırasında karşı karşıya kalmamak için ABD'nin üslerini boşaltma pratiğinde görülmüştür. Avrupalı emperyalistlerin de kınama ve destek mesajları dışında fiili desteğin hiçbir emaresine rastlanmadığı bugünlerde tek başına kalan TC'nin esas olarak Rusya ile karşı karşıya (hele bir de hava sahasının kapatıldığı bir süreçte) gelme gibi bir tercihinin olmayacağı açıktır. Her ne kadar savaş tamamları çalıp, esip gürleseler de İdlib ve sınır hatlarına takviye birlikler konumlandırılsalar da İdlib'te neredeyse tamamı kuşatılmış gözlem noktaları dışında hareket alanı kalmayan bir TC'nin esas başvuracağı yöntem, diplomatik görüşmelerle işi masada çözme uğraşı olacaktır. Nitekim ardı arkası kesilmeyen Türkiye-Rusya görüşmeleri bunun kanıtıdır. Ancak burada belirleyen taraf Türkiye değil, Suriye ve efendisi Rusya olacaktır.

O halde geriye, iktidarı ve muhalefetiyle derin bir kriz içerisinde olan egemen sınıf temsilcilerinin "şovenizm" zehri ile halk kitlelerini etkisi altına alarak krizi fırsata çevirmek ve meseleyi bir beka sorununa en-

dekslemek kalıyor. Nihayetinde AKP ve MHP hâlâ Şam Emevi Cami'sinde cuma namazı kılma planlarını ortaya koyarken muhalefetten İYİP de koroza katılmış ve intikam çığlıkları atmıştır. CHP ise iki yüzlüce hem AKP/MHP'nin dış politikasını eleştirip, sorunun barış eksenli çözümü için sağduyu çağrısı yaparken diğer yandan Rojava başta olmak üzere her türlü sınır ötesi harekâta tam desteği ile gerçek yüzünü her zaman ortaya koymakta ve "devletin bekası" için ortaklaşmada bir beis görmemektedir. Ancak görünen o ki Şam'da cuma namazını hedefleyenler, rotayı yavaş yavaş Ankara Beştepe Camisi'ne çevirecektir.

KÖPEKLERİN DOSTLUĞU, ÖNLERİNE KEMİK ATILANA KADARDIR!

Türk hâkim sınıflarının izlediği dış politikanın tamamı, hamaset üzerine kurulmuştur. Muhalefet de dahil, göstermelik eleştiriler dışında "Büyük devlet şovenizmi (!)"ne kapılarak tek vücut hareket etmektedirler. Özellikle konu, Kürt halkının kazanımları olunca sınır içi-sınır ötesi fark etmeksizin bu kenetlenme daha da belirginleşmektedir. Ancak iç politikada durum biraz daha farklılaşmaktadır. İçerde de devletin bekasına yönelik tehlikelerde yekvücut olan egemenler, klik çıkarları devreye girdiğinde önlerine kemik atılmış köpekler gibi birbirine saldırmaktan geri durmamaktadır.

Son olarak yeni olmayan, ama yenisinden ısıtılan "FETÖ'nün siyasi ayağı"

tartışması İlker Başbuğ'un açıklamalarıyla yeniden gündeme geldi. Ardından Kılıçdaroğlu, krizi fırsata çevirerek, sanki yeni bir şey açıklıyormuş heyecanıyla "FETÖ'nün siyasi ayağının Erdoğan olduğunu" söyledi. Elbette AKP ve Erdoğan buna sessiz kalamazdı ve karşı hamle ile "FETÖ'nün siyasi ayağının Kılıçdaroğlu'nun yatak odasına kadar girdiğini" ifade etti.

Bu hesaplaşmanın temelinde de elbette bir klik dalaşı vardır. Ancak zamanlaması oldukça manidardır. Sistemin derin bir ekonomik-siyasi/yönetememe krizinin kitlelerde artık adına "intihar" denilen cinayetlerle yansıdığı bir süreçte, elbette her klik bunun bir sistem sorunu olduğunu gizlemek adına rakiplerini egale etme uğraşı içerisinde, krizi fırsata çevirme gayretine girişmektedir. Bu tartışma da özellikle son yerel seçimlerle zafer sarhoşluğuna kapılan ve şimdi hedefinde muhafazakar kesimleri kazanma gayreti olan CHP/Millet ittifakının bilinmez olmayan yeni bir hamle ile ortaya çıkması olarak okunmalıdır. CHP, AKP/Cumhur ittifakının kitleler nezdinde zayıflayan otoritesini bu hamle ile derinleştirme çabası içerisine girmiştir. Aynı şekilde AKP de 15 Temmuz sonrası CHP/Millet ittifakına yönelik atıflarını bir kez daha bu vesileyle ortaya sermiştir. AKP'nin bu hamlesi de hem CHP'nin hamlesini boşa çıkarma hem de yerel seçimlerde kaybettiği prestijini yeniden tesis etme noktasında atılmış adımlardan birisi olmuştur.

Ancak kitleler nezdinde pek bir karşılığı olmayan bu tartışma, itlerin kavgasından başka bir anlam taşımamaktadır. Zira krizin etkisi ile halk bırakalım yaşamayı, içecek suya, bir lokma ekmeğe dahi muhtaç bir pozisyondadır. Hemen her gün işsizlik, yoksulluk, açlık nedeniyle yaşanan intiharların başka izahı yoktur. Dün meclis önüne atılan yazar kasa gerekçe gösterilerek krizin etkisini kitlelere anlatmaya çalışan AKP hükümetinin bugün meclis konuşmaları, "işsizim, çocuklarım aç" çığlıklarıyla kesilmeye başlamıştır.

Kuşkusuz kriz her geçen gün derinleşmektedir. Meclis önüne kadar taşınmaya başlayan yoksulluk, açlık, işsizlik haykırıları daha da büyüyecektir. Henüz ince bir tokat özelliği taşıyan bu haykırıları, sadece AKP/MHP ittifakına değil, CHP/Millet ittifakının da parçası olduğu sistemdir. Ve gidişat, bu tokadın şiddetinin daha da artacağı yönündedir.

Gerek dış politika, gerekse de iç politikada istedikleri kadar gündem değıştirsınler, sistemin krizi kitlelerde bir öfkeye dönüşecektir. Korkuları bundandır. Bu korkuyu büyütme, derinleştirme kuşkusuz kitlelerin sokağa taşan öfkesinin büyüklüğü ile ölçülür. Yapılması gereken, bu öfkeyi açığa çıkarmak ve örgütlü bir güce dönüştürmektir. Ne dış politikada izlenen şovenist histerikler, ne de içerde izlenen baskı-sindirme ve suni gündemler, halkın sorunlarını gölgeleyemeyecektir. Suriye sorunu egemen sınıfların yarım ağız söylemleriyle "Barış yoluyla çözülemez." Türkiye halkına ait olmayan ama sessiz kalması da beklenemez bir Suriye politikası, çözüm değil daha fazla karmaşa, daha fazla halklar arası bir düşmanlık politikasıdır. Suriye'de sorunun esas muhatabı öncelikle Suriye halkıdır. TC'nin kendi çıkarları gereği orada bulunmasının hiçbir meşru yanı yoktur.

Egemenler arası dalaşın bir parçası olmadan dayanışmayı büyütecek her türlü mücadele araçlarını yaşama geçirme zorunluluğu kadar, ülke topraklarında da kriz başta olmak üzere emekçileri ilgilendiren hemen her sorunda sistemin krizini daha da derinleştirmeye odaklanmalıyız. Gerçek sorunlar suni gündemlerle gölgelenemez. Gerçekleri sistemin yüzüne daha güçlü vurmak için andaki görevlere daha fazla sarılmamızdır.

16. DİSK Genel Kurulu: Koltuklar Sağlamlaştırıldı

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'nin 16. Genel Kurulu 14-15-16 Şubat tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirildi. Yeni yönetimin de seçildiği genel kurulda Arzu Çerkezoğlu tekrar başkan olurken Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da genel sekreter oldu. Genel kurulun açılışı CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu, İYİP milletvekilleri ve HDP genel başkanının katılımıyla gerçekleştirildi.

Metalde toplu sözleşme döneminde Türk Metal'in imza attığı toplu sözleşmeye tepki gösterip, sözleşmeyi imzalamayacağını söyleyen ve grev kararı alan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu DİSK Genel Sekreterliği'ne seçildi. Söylemlerini sol ajitatif argümanlarla süsleyen Serdaroğlu, Türk Metal sendikasının imza attığı sözleşmeye, "grev" çıkışlarını unutarak ve işçilerin iradesini hiçe sayarak imza attı. Serdaroğlu'nun, krizlerin keskinleştiği bir süreçte ülke ekonomisinin mihenk taşlarından birisi olan metal sektöründe "uzlaşma" sağlaması DİSK Genel Sekreterliği ile ödüllendirildi.

Genel kurulun özeti aslında Kemal Kılıçdaroğlu yaptığı açıklama ile ortaya koydu. Kılıçdaroğlu kendini de demokrat ilan ederek "Karl Marks bir dönem 'Dünyanın bütün işçileri birleşin' diyordu. Şimdi geldiğimiz 21. yüzyılda otoriter rejimlerin giderek güç kazandığı bir ortamda yeni bir söylemle yola çıkmak zorundayız. Dünyanın bütün demokratları birleşmek zorundayız" ifadelerini kullandı. Kılıçdaroğlu; kendisini, işçi sınıfının çıkarlarını savunan, işçi sınıfının öz örgütlülüğü olduğunu iddia eden, on binlerce üyesi olan bir sendikanın genel kurulunda, kendi sınıfdaşları gibi 'işçi sınıfının bittiğini' ilan etti.

DİSK yönetimi; işçi sınıfının çıkarlarını savunmaktan ziyade, proletarya ile burjuvazi arasında hakemliğe soyunuyor, uzlaştırmacı çizgisini pekiştiriyor. Ve bu uzlaştırmacı çizgide işçi sınıfının "ağızına bir parmak bal çalmak"tan öteye gidemiyor. DİSK yönetimi her geçen gün daha da bürokratlaşırken, CHP milletvekilliğine sıçrama tahtası olarak kullanılıyor. DİSK genel başkanı iken CHP milletvekili olan Süleyman Çelebi bunun en büyük örneği. Bir yandan işçi sınıfının haklarını, çıkarlarını savunuyorken bir yandan işçi düşmanı CHP'nin milletvekili olması ortadaki iki yüzlülüğün tablosudur adeta.

CHP'nin 100 yıllık işçi düşmanlığı bugün de sürüyor. DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye oldukla-

rasyon yönetimi, AKP muhalifliğinde birleşerek CHP'ye yedeklenmeyi, CHP'nin arka bahçesi olmayı tercih ediyor.

Burjuvazinin temsilcilerinin cirit attığı genel kurulda işçi sınıfının sorunlarına dair "göstermelik" de olsa bir tartışma, çözüm yolu, planı ortaya konulmadı. İşçi sınıfı enflasyon, zamlar ve geçim sıkıntısı içerisinde intiharı bir kurtuluş yolu olarak görüyor. Derinleşen ekonomik krizle birlikte işsiz sayısı 4 buçuk milyona yaklaştı; işten atmalar hız kesmeden sürüyor, işçi sınıfının kazanılmış hakları gasp edilmek isteniyor. İşçi sınıfı bir yığın sorunla baş başa iken, ülkenin en büyük işçi sendikalarından birisi, bu sorunlara dair "söylem" olarak dahi ortaya somut bir şey

ideolojisi doğrultusunda hareket ettiğini görürüz. Tam da bu yüzden, sendikal mücadelede okun sivri ucu sendikaların içine, kendine doğrultulması zorunludur. Son yıllarda işçi sınıfının direnişlerine baktığımızda daha çok tabandan bir hareketlenme olduğunu yöneticilerin ise bu hareketlenmelerin önünü kesmek için çaba harcadığını görüyoruz. Nerede burjuvazinin saldırılarına karşı bir direniş ortaya çıksa işbirlikçi sendika ağaları bu direnişlerin önünü kesmek veya direnişe son vermek için çaba harcamaktadır. Bunlar tesadüfi olgular değildir. Zira mevcut sendika yöneticilerinin çok az bir kısmını dışında bırakırsak adeta bir burjuva gibi davrandığını görürüz.

Uzun zamandır sendikaların, sendikal alanın bir kriz içinde olduğunu gözlemliyoruz. Krizin nedeni sendikaların başında olan işbirlikçi sendika ağalarıdır. Zira onlar orada olduğu müddetçe, sendikaların krizden çıkması mümkün olmayacaktır. İşçiler kendi sendikalarına sahip çıkmadıkça da esasta burjuvazinin ideolojisiyle donanmış sendika ağaları oradan inmeyeceklerdir.

Sendikal mücadelenin gelişmesi burjuvaziye karşı her alanda verilecek

mücadeleyle mümkündür. Bunun en önemli ayaklarından biri hatta belirleyici olanlarından biri sınıfın kendi örgütü içinde yer alan burjuvalara karşı verilecek mücadeledir.

Bu noktada komünistlerin üstlendikleri rolü oynamaları gerekmektedir. İşçi sınıfına dışarıdan bilinç taşıyacak olan komünistler, bürokrat sendika ağalarına karşı işçi sınıfını bilinçlendirmek zorundadırlar. Kaypakkaya yoldaşın da dediği gibi "en geric sendikalarda bile örgütlenebilir" anlayışını kavramalı, bu ekseninde mücadeleyi örmeliyiz.

rı için Aydın Belediyesi tarafından işten atılan işçiler direnişlerini CHP Genel Merkezi önüne taşıırken, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde işten atıldığı için CHP İstanbul il başkanlığı önünde açlık grevine başlayan Mahir Kılıç'ın eylemi ortadayken, CHP'nin işçi sınıfına dair perspektif sunması absürt bir çıkış olarak önümüzde duruyor. Hakim kliklerin bir temsilcisi olan CHP'yi teşhir etmesi gereken DİSK yönetimi, CHP'li belediyelerde işten atılan işçilerine bırakılmı sahip çıkmayı, CHP yönetimi eşliğinde genel kurulun açılışını gerçekleştiriyor. Gücünü, özünü işçi sınıfından alması gereken konfede-

koymuyor, sarı rengini daha da koyulaştırıyor.

Burjuva ideolojisini rehber alanların, bu ideolojiden beslenenlerin, işçi sınıfı ve ezilenler adına ya da çıkarına politika geliştirmesi ya da işçi sınıfının örgütlerini geliştirmeye dönük çaba harcaması zaten mümkün değildir. Bu yüzden diyoruz ki, ideolojik netlik yaşamın her alanında belirleyici bir niteliğe sahiptir.

Türkiye sendikal mücadele tarihine baktığımızda, sendika bürokratlarının işçi sınıfının ideolojisi doğrultusunda değil, burjuva sınıfının

Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek'in tutukluluğunun devamına karar verildi

HABER MERKEZİ- Grup Yorum davasının son duruşması geçtiğimiz günlerde yapılmıştı. Bu duruşma da önceki duruşmalar gibi ileri tarihe ertelenmiş ve burjuva hukukunda davaların nasıl görüldüğüne yeni bir örnek olmuştu. Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek'in de aralarında olduğu 7 kişinin yargılandığı davanın ilk duruşması İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. 7 kişi hakkında tutukluluğunun devamına, 1 kişi hakkında tahliye karar verildi.

Duruşmaya, direnişinin 241. gününde olan İbrahim Gökçek de getirildi. Gökçek'in hapisneden ambulansla getirilme talebi reddedildi.

Duruşma öncesi İstanbul Adliyesi önünde bir araya gelen grup üyeleri ve Grup Yorum dinleyicileri davaya ilişkin bir açıklama yaptı. Açıklamayı okuyan Grup Yorum üyesi, şunları söyledi:

"Türkülerini daha özgürce söylemek için direniyorlar. 10 defa çalışma yürüttüğümüz kültür merkezi basıldı, enstrümanlarımız kırıldı, arkadaşlarımız vur emri ile arandı, konserlerimiz yasaklanır hale geldi,

hakkımızda birden fazla dosya açıldı. Bugünün Türkiye'sinde misyonumuzu biliyoruz. Bizler halk için sanat anlayışımızla onurlu bir namusun simgesiyiz. Kavgaın tam ortasında olmaktan geri durmuyoruz. Göstermelik delillerle İbrahim, Helin tutsak edildi."

PARTİZAN VE YDG OKURLARINDAN "GRUP YORUM'A SES OL" ÇAĞRILARI

İSTANBUL- Partizan ve YDG okurları Beşiktaş ve Kadıköy'de gerçekleştirdikleri ozalit çalışmaları ile "Grup Yorum susturulamaz" dedi.

"Tüm konserleri yasaklanan onlarca üyesi tutuklu olan, kültür merkezleri defalarca basılarak talan edilen Grup Yorum'a dönük saldırılar egemenlerin devrimci sanattan duydukları korkunun bir ürünüdür" ifadelerini kullanarak Partizan ve YDG okurları bu saldırılar karşısında ölüm orucu direnişini sürdüren İbrahim Gökçek ve Helin Bölek'in taleplerinin talepleri olduğunu belirterek dayanışmayı büyütmenin ve faşist baskılara karşı Grup Yorum'a ses olmanın önemli olduğunu söylediler.

228 gündür ölüm orucundaki Mustafa Koçak'ın ailesi Kadıköy'de gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- Son 4-5 yıl içerisinde, devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik tutuklamaların birçoğunda "gizli tanık" ifadeleri kullanılıyor. Bu gizli tanıklar, istenilen her kişinin, -tanıyıp tanımadığı dahi önemli değil- ismini vererek adeta tutuklama furçasının perdesi olarak kullanılıyorlar. Bu süreçlerde devletlerin göstermelik, eşit yargılama ilkesi bütünüyle raftan kalkıyor. Mustafa Koçak da, Savcı Mehmet

Selim Kiraz'ın öldürülmesine ilişkin bir gizli tanığın verdiği ifadeyle tutuklanan 128 kişiden biri. Daha sonrada ağırlaştırılmış müebbet cezası alan Mustafa Koçak ölüm orucunun 228. gününde.

Adil yargılanma talebiyle girdiği ölüm orucunun 228'inci gününde olan Mustafa Koçak'ın ailesi, ölüm orucundaki çocukları ve yine ölüm orucundaki Grup Yorum üyeleri ile açlık grevindeki tutsak avukatlar için

Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda eylem yaptı. Koçak'ın ailesi gözaltına alındı.

Anne Zeynep Koçak ise "Oğlum ölüm orucunda. Halk benim oğlumun sesini duysun" ifadelerini kullandı.

Dersim'de gözaltına alınan okurumuz Serkan Güzel tutuklandı

DERSİM- Dersim'de yapılan ev baskınında gözaltına alınan okurumuz Serkan Güzel, çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

Serkan Güzel, uydurma gerekçeler ile tutuklandı. Tunceli Emniyeti'nde gözaltında bulunan Serkan Güzel dün akşam saatlerinde Tunceli Adliyesi'ne çıkarıldı. Okurumuz mahkeme tarafından tutuklanarak Elazığ Hapishanesi'ne sevk edildi.

Evi basılan 90 yaşındaki kadına işkence yapıldı

HABER MERKEZİ- TC, Suriye'de emperyalist güçlerin uşaklığını yaparken içinden çıkamadığı krizi de derinleştiriyor. Egemenlerin içerisinde bulunduğu krizler, kendisini, devletin daha fazla zor kullanımında gösteriyor.

Bu dönemde TC devleti, işkenceyi yaygın bir saldırı aracı olarak kullanıyor. Son olarak Şırnak'ın İdil ilçesinde ev baskını sırasında yerine kayyum atanan İdil Belediyesi eş başkanının 90 yaşındaki annesine işkence yapıldı.

Evi aranan belediye eş başkanı

Murat Şen'in babası dondurucu havada dışarıda bekletildi, 90 yaşındaki annesi Fatma Şen'in kolu ise sandık arasına sıkıştırıldı. Fatma Şen, yaşananları şu sözlerle anlattı: "Evi basan maskeli polisler yere yatmamızı istedi. Kazanı temizlemekten dönen oğlumu yere yatırıp darp ettiler. Torunumu yere itekleyerek, kafasını ve vücudunu tekmelediler. Benim odama gelerek sandığı açmamı istediler. Sandığı açtıktan sonra bir şey görmeyince sandığın kapağını elimin üzerine vurup elimi arasına sıkıştırdılar."

Yüzleri maskeli, ellerinde uzun namlulu silahları olan polislerin evlerini dağıttığını ifade eden Fatma Şen, "Bu yaşım kadar böyle bir şey görmedim. Bu yapılanlar zulümdür. Bize haksızlık ve zulüm yapıyorlar. Evimizde oturan bizlere bunu yapmaya hakları var mı?" diye sordu.

Senenin ilk ayında 112 işçi yaşamını yitirdi

HABER MERKEZİ- Ekonomik kriz koşullarında daha fazla kar etme amacı güden burjuvalar, ellerini kana bulamaktan geri durmuyorlar. İşçiler, bir yandan geçim sıkıntısı yaşarken diğer yanda ise güvencesiz çalışma-

ya mahkum edilerek ölüme sürükleniyor. İSİG Meclisi'nin iş cinayetleri raporuna göre Ocak ayında üçü çocuk, yedisi mülteci en az 112 işçi hayatını kaybetti. Hayatını kaybedenlerin arasında 14 yaşının altında bir çocuk işçi var.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, Ocak ayı iş cinayetleri raporunda, iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin sayısının en az 112 olduğu belirtildi.

Konya'da bir kamyon şoförü borçları nedeniyle intihar etti

HABER MERKEZİ- Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte, emekçilerin

intiharları da artmaya devam ediyor. Özellikle son yıllarda artan intiharlar, yoksulluk, geçim sıkıntısı ve yaşam kaygısının bir sonucu olarak açığa çıkıyor. En son olarak Konya'da bir kamyon şoförü yoksulluktan dolayı intihar etti.

Konya'da evli ve iki çocuk babası kamyon şoförü 37 yaşındaki M.Ç, maddi sıkıntılar nedeniyle Konya Kamyon Garajı'nda intihar ettiği açığa çıktı. İntihar eden M.Ç'nin cesedi adli tıp gönderilmek üzere hastaneye götürüldü.

Bergama Belediyesi'nde işten atılan işçiler direnişe başladı

HABER MERKEZİ- AKP'li Bergama Belediyesi, 3'ü DİSK'e bağlı Genel-İş üyesi 4 işçiyi işten attı. İşten atılan işçiler direnişe başladı.

İşten atma saldırısına ilişkin açıklama yapan Genel-İş Sendikası, "Anayasaya ve yasalara, Türkiye'nin de tarafı olduğu Avrupa ve uluslararası emek standartlarına aykırı olan, sendikal hak ve özgürlükleri hiçe sayan, serbest toplu sözleşme ve örgütlenme hakkına yönelik bu anlayış asla kabul edilemez" dedi.

Sendikal haklaridevletin altına imza

attığı uluslararası sözleşmelerle de güvence altına alındığı hatırlatılan açıklamada, "İşçiler, sendikaya üye olmaları veya olmamaları, iş saatleri dışında veya işverenin izni ile iş saatleri içinde işçi kuruluşlarının faaliyetlerine katılmaları veya sendikal faaliyette bulunmalarından dolayı işten çıkarılamaz veya farklı işleme tabi tutulamaz" denildi.

Genel-İş Sendikası, "Bergama Belediyesi bu hukuksuz uygulamadan dönmeli, işten çıkarılan üyelerimizin işlerine iadeleri yapılmalıdır" diye belirtti.

İstanbul'da ulaşıma zam yapıldı

HABER MERKEZİ- İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde halk otobüsü, İETT, metro ve metrobüs tarifelerinde en kısa mesafe ücreti 2,60 TL'den 3,50 TL'ye yükseltilmesi için karar alındı.

Marmaray biniş ücretleri 5,70 liradan 7,75 liraya öğrenci ise 1,25 den 1,70 liraya çıktı.

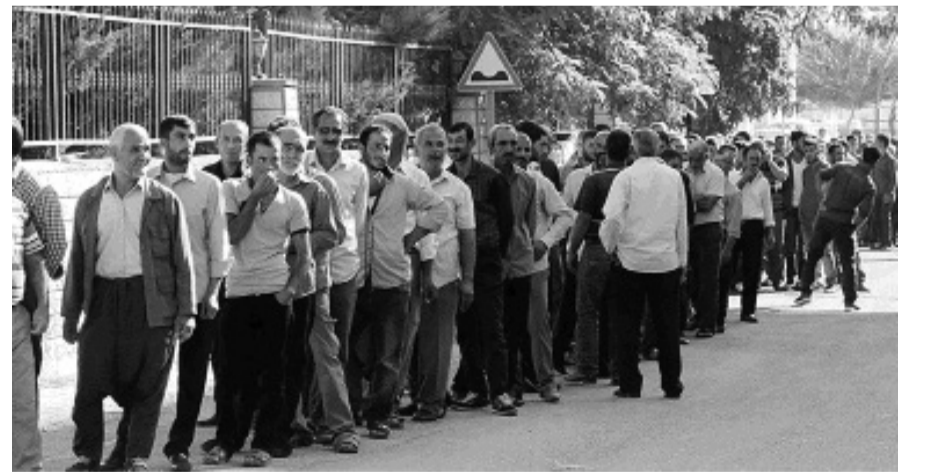
GENÇLİK ÖRGÜTLERİ ZAMLARI PROTESTO ETTİ

Gençlik Örgütleri İstanbul'da ulaşım zamlarını İBB önünde "Egemenlerin krizinin faturasını biz ödemeye-

ceğiz. Ulaşım zamları geri çekilsin!" diyerek protesto etti. Belediye'nin önünde basın açıklaması yapan gençler daha sonra Mecidiyeköy'de turnikeleri ücretsiz geçişe açarak eylem yaptı.

İşsizler ordusuna 327 bin kişi daha eklendi

HABER MERKEZİ- İşsizlik her geçen gün artıyor. Geçtiğimiz günlerde enflasyon hesaplamalarındaki değişikliklerle gündeme gelen TÜİK, Kasım 2019'a ilişkin iş gücü istatistiklerini açıkladı. Buna göre işsizlik yüzde 13,3 oldu. Genç işsizlik ise yüzde 24,5.

Buna göre, Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı, 2019 kasımında bir önceki yılın aynı ayına göre 327 bin kişi artarak 4 milyon 308 bine çıktı. İşsizlik oranı 1 puan yükselerek yüzde 13,3 oldu.

İslam ve Sol Çalıştayı Üzerine...

Marxizm, Din ve Devrimcilik 1

2. İslam ve Sol Çalıştayı 25-26 Ocak 2020 tarihlerinde gerçekleştirildi. İlk Ocak 2019'da gerçekleştirilen çalıştayın geçtiğimiz ay gerçekleştirilen ikincisi otuzu aşkın sunum ve tebliğle birlikte geriye hacimli bir dosya bıraktı. İlkinde olduğu gibi ikincisinde de konuşmacıların çeşitliliği öne çıkıyordu. "Liberal, muhafazakâr, ilahiyatçı, sosyalist, devrimci, akademisyen, yazar, milletvekili, solcu, İslamcı" gibi kendilerini farklı ideolojilerle tanımlayan birçok insanı bu çalıştayda bulmak mümkündür. Farklılık sadece ideolojilerde değil kuşkusuz. 'Sol ve İslam' konusunu yorumlamada da farklılıklar mevcuttu. Ancak dikkat çeken şey bu farklılıklardan ziyade ortaklıklardı. Sonuçta aynı amaç ve iradeyle ikincisi düzenlenen çalıştayın temel derdi "sol" ve "İslam"ı yakınlaştırmaktı.

Çalıştayların asıl örgütleyicilerinden olan İhsan Eliaçık, bu çalıştayı neden yaptıklarını şöyle açıklıyordu: "Çünkü insanlar sol ve islam nasıl yan yana gelir diye garip bir soru soruyor. Şeytan görmüş gibi lanetli iki kelime görüyor. Bunu yıkmamız lazım. Buna böyle bakmamız lazım. Birbirine yaklaşmayan, ötekileştirilen, düşmanca gibi görünen bu iki kelimenin yan yana getirilmesi, insanların zihinlerine girilmesi gerekiyor." Eliaçık, devamında şunu da eklemekten geri kalmıyordu: "Ali Şeriatı salonunda yapıyoruz bu toplantıyı, saygıyla anıyorum kendisini. O da Müslüman sosyalist liderlerinden biri. O daha çok kitapta kalıyordu biz sokağa taşıyoruz. Bu fikriyatı yaymaya devam edeceğiz." Her bir katılımcı farklı tanımlasa da 'Sol ve İslam Çalıştayı'na asıl rengini veren tartışmanın bu olduğu ileri sürülebilir. Yani "Müslüman sosyalist" -ya da başkaları kelimelerin yerini değiştirmek isterse "sosyalist Müslüman"- yaratmak bu çalıştaylara rengini veren ana unsur olarak göze batıyor.

MARKSİZM VE İSLAMI EŞİTLEME ÇABASI

Bu kadar farklı ideoloji ve çizgiden in-

sanın konuşmacı olduğu bir çalıştayı, konuya dair ortaya konulan belirli bir fikrin penceresinden ele almak kendi içinde belli zorluklar barındırıyor. Fakat biz yine de elden geldiğince "asıl rengi" tartışmaya çalışacağız. Çalıştayın düzenleyicisi ve katılımcıları 'İslam ve sol'a dair bu fikir bolluğunu verimli bulabilirler. Ancak bize göre, bu fikir bulamacı içerisinde, en azından Marksizm ve sosyalistlik adına söz söyleyenler bakımından İslam karşısında ciddi bir teorik taviz ve özürçülük söz konusu olduğu açıktır. Marksizm-Leninizm-Maoizmin, genel olarak dine dair ortaya koyduğu teorik ve bilimsel görüşleri savunmaktan aciz "utangaç sosyalistlerimiz", İslam karşısında teoriyi eğip bükmekten hatta yer yer çarpıtmaktan da ne yazık ki geri kalmıyorlar. Diyebilirler ki 'tartışma teorie, felsefeye, ide-

Marxizmi mahkum etmeye çalışıyor. Diğer tarafta, Marksizm adına söz söyleyenlerde ise İslamın (dinin) kendisine felsefi, teorik ve bilimsel açıdan söz etmemeyi çalıştaya dair bir sorumluluk olarak gören bir yaklaşım öne çıkıyor. Dahası 'İslam ve sol'u hem içerik hem de teorik doğruluk/haklılık bakımından eşitleme çabaları Marksizmin aleyhine bir biçimde İslama (dine) hak etmediği bir teorik itibar kazandırmaya hizmet ediyor.

Çalıştayın örgütleyicisi ve katılımcıları bu "eşitliği" yan yana gelebilmenin, tartışabilmenin ön koşulu olarak görüyor olabilirler. Ancak eleştirdiğimiz "eşitlik" belli bir amaç doğrultusunda sergilenen temsiliyet eşitliği ve karşılıklı fikirlere saygı değildir. Eşit olmayanların eşit olarak gösterilmeye çalışılması, Marksizm adına teoride bir tavizi ve pratikte ise bir

rine şirin gösterme çabasına denk düşen bu tartışmanın politik alana dair sınırlı tartışmalar dışında pek bir kıymeti harbiyesi de yoktur. Eğer varsa bu kıymet Marksistler açısından değil ancak dini felsefe ve teori bakımından vardır. Zira tartışmalarda dine, özelde İslama teorik ve felsefi bakımdan Marksizme özdeş hatta ondan daha ileri bir doğruluk ve haklılık kazandırma çabası vardır. Bunun için kimi İslamcı konuşmacılar da Marksizm adına konuşmakta, Marksizmi tariflemekte ve onu çarpıtarak İslama yedeklemeye çalışmaktadır. Sunum ve tebliğlerde çok kere eleştiren, yargılayan, kendine göre yeniden tarif eden bir 'İslam' ve onun karşısında özeleştirilen, pratik eziklik yaşayan ve teorisini eğip büken bir 'sol' görülmektedir.

olojiye dair bir tartışma değil politik yan yana geliş için bir arayıştı; bu nedenle de söz konusu görüşlerin dillendirilmesi Marksizm açısından bir sorun teşkil etmemelidir'. Fakat bu "iyi niyetli" yorumun gerçeklerle örtüşmediğini anlamak için çalıştaydaki sunum ve tebliğleri okumak yeterli. Müslümanlık adına birçok sunum tam da Marksizmin teorisine, felsefesine ve ideolojisine saldırıyor. Onu çarpıtıyor, kendi bakış açısından yeniden tanımlıyor ve İslamın lehine bir biçimde "hatalar" adı altında

kabullenışı beraberinde getirmektedir. Teorik, felsefi ve ideolojik olarak uzlaşmaz bir çelişki içerisinde bulunan Marksizm ve dini uzlaştırma çabası aksi tüm düşüncelere karşın boş bir çabadır. Bu çaba sosyalistler ve geniş kitleler nezdinde ancak bilinç bulanıklığına hizmet edebilir. Çünkü politik mücadelede ortaklaşmanın yol ve yöntemlerine dair bir tartışma olmakla sınırlı kalmayan düşünsel, teorik bir ortaklaşmanın tartışması ağır basmaktadır. İslami ideoloji ve Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi birbi-

DEVLETİN VE HAKİM SINIF KLİKLERİNİN ÖZELLİKLERİ

2. İslam ve Sol Çalıştayı'nda ortaya atılan iddia ve tartışmalara ilerde daha ayrıntılı yer vermek üzere çalıştayın gerçekleştiği coğrafyanın tarihi ve somut koşullarına değinmek yerinde olacaktır. Soyut bir din tartışması yürütmek yerine her bir gündem ve tartışmayı anlamlandıran, onun esas ve tali yönünü, nereye hizmet ettiğini belirleyen koşullarla ilgilenmek daha yerinde olacaktır. Bu koşullara, yaşadığımız ülkenin, devletin ve bugün

politik iktidara yön veren hâkim kliğin niteliği ve özellikleri diyebiliriz.

TC'nin faşist resmi ideolojisi olan Kemalizm, kimilerinin zannettiği gibi din veya İslam karşıtı bir ideoloji değildir. Resmi ideoloji, devletin kuruluşundan bugüne "Türk-İslam sentezi" adı altında Türk milliyetçiliği (şovenizm) ve Sünni İslama yaslanmış, hem onu belirlemiş hem de ondan beslenmiştir. Bu yönüyle "hangi İslam?" sorusundan bağımsız olarak İslam, devletin de savunduğu, büyük katkılar sunduğu ve aynı zamanda kendine zincirlediği bir nitelik kazanmıştır. Burjuva devrimleri sonrası Avrupa ülkelerindeki gibi lâikliğe dayalı bir devlet yapısı Türkiye'de hiçbir zaman hayata geçmemiş, lâiklik anayasada yer almasına karşın pratikte devlet dini olarak Sünni İslam ayrıcalığını korumuştur. Devletin belirlediği din (ve yorumu) dışındaki tüm din ve inançlar baskı görmüş, kamusal olanaklardan yoksun bırakılmış ve asimile edilmeye çalışılmıştır. Bu baskı politikası esasta Alevilere ve Hristiyanlara uygulanmıştır. Bu baskıdan dönem dönem artan oranlarda Sünni İslam inancı da payını almış, devletin belirlediği sınırları aşan İslami düşünce ve hareketler baskıya maruz kalmıştır. Fakat Aleviliğe, Hristiyanlığa vs. uygulanan baskı politikasıyla Sünni İslama uygulanan baskı politikası içerik ve kapsam bakımından her zaman birbirinden farklı bir özellik göstermiştir. Hristiyanlığı benimseyen ulusların kitlesel katliamı ve tehcirinin ardından, ülkede kalan Hristiyan nüfus sürekli olarak devlet baskısı ve kontrolü altında tutulmuş, devlet için ciddi bir sorun olmaktan çıkarılmıştır. Ancak Aleviler için aynı durum söz konusu değildir ve devletin dini inanca yönelik baskı ve ayrımcılığını en iyi Aleviler özgülünde görmek mümkündür.

Türkiye'de İslami kimi hareketlerin, devlete hâkim olan kliğin özelliklerine ve o dönem ihtiyaç duyduğu politikalara göre devletin çeşitli baskılarına maruz kaldığı bir gerçektir. Özellikle bugün "ulusalcı" olarak tanımlanan, CHP'yle ve yakın tarihe kadar 'asker' ile anılan hâkim kliğin, geçmişte kendi klik çıkarları etrafında devleti, siyasi düzeni ve toplumu şekillendirirken hayata geçirdiği politikalar kimi İslami akım ve hareketler nezdinde de devlete karşı duruşu geliştiren önemli bir etken olmuştur. Söz konusu İslami akım ve hareketlerin, devlete karşı dişe dokunur fikir

ve pratikleri daha çok bu dönemlerde gelişme göstermiştir. Ancak bu fikir ve mücadeleler, tutarlı ve istikrarlı bir hat çizmemiş, devlete karşı muhalefet ve mücadele ise esas olarak hâkim kliğe karşı mücadeleyle sınırlanmıştır. En ünlüsü 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası olmak üzere askeri darbeler de hiçbir zaman dini ya da İslami hedefine koymamış, tam tersine egemenlerin sınıf çıkarlarına uygun olarak gelişmesini sağlamış ve onu şekillendirmiştir. İmam Hatip Liseleri, kuran kursları ve zorunlu din dersi gibi uygulamaların gelişiminde askeri faşist cuntaların ne kadar önemli pay sahibi olduğu bilinmektedir. Bugün AKP'nin temsil ettiği ve "muhafazakâr" olarak anılan diğer hâkim klik, İslami akım ve hareketlerin her zaman zayıf karnı olmuş, bu hareketlerin büyük bir bölümü hızlı bir biçimde dönüşüme uğrayarak devlete uzlaşmış ya da onun saflarına geçmiştir. En son AKP örneğinde olduğu gibi birçok İslami akım ve hareket, iktidarın yanında saf tutmuş ya da belli bir baskı politikasından sonra iktidara devşirilmiştir. Bu durum esasta ülkemizdeki İslami akımların sınıf karakteriyle ilgili olduğu gibi dini ideolojinin kendisiyle de ilgilidir. Ülkemizde Sünni İslamın, devlete ve politik iktidarlara çelişkisi konjonktürel özellikler göstermektedir ve hâkim sınıf kliklerinden biriyle uzlaşma eğilimi ağır basmaktadır. Soyut tartıştığımızda diğer din ve inançlar özgülünde de aynı gerçeklik söz konusudur. Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi devletin dini inançlar konusundaki taraflı tutumu yani Sünni İslamın devlet dini olarak destek bulması, farklı yorumlarına karşın Sünni İslam çerçevesinde hareket eden akım ve hareketlerin devlete çelişkinin, zayıf ve uzlaşmaya açık bir ilişki olarak cereyan etmesine neden olmaktadır. Diğer yandan kategorik olarak aynı Sünni İslam, "sivil Cuma namazları" örneğinde olduğu gibi Kürt ulusal mücadelesinin etki alanı içerisinde cereyan ettiğinde ise devletin azgın bir biçimde saldırısına maruz kalmaktadır. Çünkü bu durumda İslam, Kürt ulusal çelişkinin kapsam ve yoğunluğunun bir parçası haline gelmekte, haliyle bambaşka bir anlam kazanmaktadır.

Oysa ülkemizde dünden bugüne hâkim olan İslami akım ve hareketler, gerçek manada sınıfsal, ulusal vb. çelişkiler temelinde sömürülen ve ezilen kitlelerin hareketine dayanmamış, hâkim sınıf kliklerine ve dev-

lete karşı tutarlı ve istikrarlı bir çizgi geliştirememiştir. Dolayısıyla farklı dönemlerde farklı yönleri öne çıkan; ABD ve İsrail karşıtlığı, Filistin sorunu, lâiklik karşıtlığı, çoğu kez komünizm karşıtlığı ve Kürt, Alevi karşıtlığı gibi başlıklar hâkim sınıflar eliyle de İslami düşünceyi belirleyen 'kültürel kodlar' olarak geliştirilmiştir.

DİNİN VE 'LÂİKLİK DİNİNİN BAYRAĞI ALTINDA...

AKP'nin yönetimde olduğu yakın tarihte İslami akım ve hareketlerin az önce bahsettiğimiz içerikle sınırlı "muhalif" niteliklerini de yitirerek büyük oranda AKP'ye ve devlete eklemeli olduğu bir gerçektir. İktidarın din üzerinden hayata geçirdiği propaganda ve politikalar herkesçe bilinmektedir. Devlet yönetiminde, eğitimde, toplumsal yaşamda ve hemen her alanda iktidarın dini aktif bir biçimde kullandığı, din ve milliyetçilik üzerinden toplumsal kutuplaşmayı geliştirerek halkı böldüğü, iktidarını bu yolla ayakta tuttuğu da bilinmektedir. Fakat bu "dini" eğilim sadece AKP ile sınırlı kalmamış diğer düzen partilerini ve hatta kimi liberal, reformist hareketleri de içine alarak genişlemiştir. Uzun yıllar bir tarafta CHP'nin "cumhuriyet" ve "lâiklik" üzerinden toplumsal propagandası diğer tarafta AKP'nin "din" ve "muhafazakârlık" üzerine kurduğu propaganda siyasi ve kültürel şekillenışı belirlemiş, toplum da bu propagandadan büyük oranda etkilenmiştir. Zamanla CHP "muhafazakâr" kitleyi etkilemek veya ürkütmemek için dini kullanmaya; AKP ise toplumsal tabanı ve ittifakları için "Cumhuriyet" i savunmaya dönük politika ve söylemleri de geliştirdiler. Halkın sömürsü ve şovenizm konusunda birbirlerinin eline su dökemeyen hâkim klik temsilcileri, iktidara sahip olabilmek için renkten renge bürünmeye devam edeceklerdir. Bunun için birbirini üreten ve halkı gerçek sorunlarından uzak dar bir ikiliğin ("lâiklik, cumhuriyet"- "din, muhafazakârlık") zihin dünyasına hapseden politikalarından vazgeçmeyeceklerdir. Bunda şaşacak bir şey yoktur, herkes sınıfsal rolünü oynamakta ve çıkarlarına uygun olarak dini veya "lâiklik dini"ni bayraklaştırmaktadır.

Ancak yaşanan şey hâkim sınıfların düzen partileriyle mi sınırlıdır? Bu süreçte kendini "sol, sosyalist, komünist" olarak tanımlayan birçok reformist hareketin ulusalcı çizgiye

daha da eklememesine, devrimcilik diye Kemalizmi ve faşist cumhuriyeti propaganda etmesine, AKP karşıtlığı adına CHP'ye yedeklenmesine tanık olmadık mı? Ya da kimi liberal solcuların toplumda keşfettikleri "muhafazakârlık" nedeniyle dinsel olanı yüceltmeye başladıklarını görmedik mi? "Yetmez ama evet"çilerin dünkü ve bugünkü biçimlerinden ise hiç bahsetmeye gerek yok. Görünen o ki bir yığın reformist ve oportünist siyasi hareketten oluşan, yaygın deyimle "sol" kesim, hâkim sınıfların şekillendirdiği siyasi ve ideolojik kamplaşmaların sadece bir eklentisi ve bileşeni haline getirilmek istenmektedir. Bu kamplaşmada HDP de bir yerde durmakta, başta CHP olmak üzere AKP karşıtı güçlerle "demokrasi ittifakı" kurmak istemektedir. Ayhan Bilgen ve ardından Selahattin Demirtaş "Atatürkçüler, muhafazakârlar, Kürtler, Aleviler, solcular, liberaller demokrasi ittifakında yer alabilir" diyerek hâkim klikler arası saflaşmaya göre saf kurmayı, kimliklere ve uzlaşmaya dayalı bir siyaseti hâkim kılmayı savunuyorlar.

Ülkenin hâkim politik iklimi bu şekildedir ve komünistler, devrimciler bu iklim içerisinde doğru rotayı savunmaya ya da rotasını bulmaya uğraşmaktadır. İki ana siyasi kamplaşmanın etkileri bir yana halihazırda ciddi bir teorik, ideolojik bulanıklık ve güçsüzlük yaşayan, kimlik siyasetinin dışına çıkamayan devrimci-demokratik hareketler nezdinde şimdi yeni bir tartışma yeşertiliyor. Bu tartışmanın adı ise "İslam ve sol." Devrimci hareketin ideolojik zayıflığına denk düşer bir biçimde yakınlaşma, birbirini daha iyi anlama, toplumdaki yanlış algıları kırma vb. adına "solun Müslüman, dindarların da solcu olması" vaaz ediliyor. Ortada ne Marksizm-Leninizm-Maoizmin temel doğruları ne üretim ilişkileri ne sınıflar ne de bunlardan ileri gelen sistematik görüşler var. Ortada ne eylemde birleşmenin tartışıldığı bir hareket ne de politik eylemin ve hedefin biçimine dair bir fikir var. Kimine göre devrim kimine göre demokratik anayasa... Yeter ki "İslam ve sol" biraraya gelsin, yoksa "solcular faşist ve dindarlar yobaz(!)" (Levent Gültekin)

Devam edecek...

Kanımız, Harcanmamış Gücümüzün Ateşiyle Kaynasın!

“İki tür kavga vardır bu dünyada/Biri övülmeye değer, öteki kötülenmeye/Özden apayrıdır bu iki kavga/İnsanı kanlı savaşlara götürür biri/Öteki.../İnsanlara yararlıdır o kavga o kavga ki/Eli tutmaz insanları bile/işe sürükler...” (İşler ve Günler)

İlk Çağ insanların bile bilincine yansımış, Yunan Mitos'unun yazıcılarından Hesiodos'un bu sözlerinde ifadesini bulan yalın bir gerçeği alıp bugüne vurduğumuzda, farklı bir şey göremiyoruz. Evet, bir yanda; sömürücü sistemlerin egemenliğini sürdürme mücadelesi ve diğer yanda; her tür sömürü ile birlikte “insanlığı” nihayet sınıfsız bir geleceğe taşıma potansiyelinde olanların mücadelesi...

Bu mücadelede ezilenlerin ve emekçi yığınların haklılığı, dolayısıyla meşruluğu bilinci edinilmesi; bizi aydınlatan, ilk kıvılcıklar, toprağa düşen ilk tohumlar olmaktadır. Ancak bu haklılığının ve meşruluğun ayırdında olmamıza rağmen, öylece durup mücadelenin nasıl tayin olacağını beklersek; yalnızca boş yakınmalarla, sızlanmalarla silahlanmış oluruz. Ki bu silahla, insan, sadece kendisini vurabilir. Burjuvalar ve diğer sınıf düşmanları beklemeci bir tutum içerisinde olmazlar; onlar, oyunu kuralına göre oynamaktadırlar. “Düşmandan, kitlelerden ve yenilgilerden öğreneceğiz” diye boşuna söylenmemiştir. Egemenler, mücadele sahasına kendi silahları ile çıkmaktadır. Ekonomik-politik çıkarları bu çıkarları korumaya hazır gerici zor aygıtları, kendi sınıf pencerelerinden bunları meşrulaştırın ideolojik argümanları, ete kemiğe bürünmüş araçlarla hayatın her alanına sürülmekte ve sürdürülmektedir. Kısacası düşman; her alanda boşluk bırakmamaya, hegemonyasını oluşturacak ve pekiştirecek araçlar yaratmaya çalışmaktadır.

Sınıf mücadelelerinde ya da çeşitli toplumsal mücadelelerde işçi sınıfı, diğer emekçi kesimler ve ezilen uluslar da geline aşamada, kendi sınıfsal veya toplumsal çıkarları doğrultusunda çeşitli araçlara sahiptir. Tarihsel olarak bu araçların nelerden oluştuğu, birbirleriyle ilişki ve farklarının neler olduğu bilinmektedir. Keza, ülkemizde de işçi ve emekçilerin hiç de azımsanmayacak bir mücadele birikimi, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerden ezilen ulusların

ve kararlılığını sürdürmektedir. Bu iddianın ve tasavvur ettiğimiz dünyanın vücut bulması, objektif koşullarla ilişkili olduğu gibi Proletarya Partisi'nin siyasal-örgütsel-askeri vd. etkinliği ve gelişkinliği ile de ilişkilidir. Hatta öyle ki bütün ülkelerin sınıfsal ve toplumsal hareketlerinin gele gele çıkmaza düştüğü veya ivmesinin yükselip iktidara aktığı noktada, bu tür bir (komünist) önderlik sorununda düğümlenmektedir.

olarak orada değildi, aynı zamanda devrimci, komünistler de hareketin önderliğinde esaslı yer tutamamıştı. Doğallığında bu hareket de bulunduğu mevziyi tutmayı ya da uygun geri adımlar atarak çekilmeyi becermeden sönmüştü. Sonuçta, burada belli başlı reformsal kazanımlar olmasına rağmen bu kazanımların sermaye-devlet ortaklığıyla hızlı bir şekilde boğulduğunu görüyoruz. Doğanın, çevrenin talanı; kentlerin ranta açılması daha yaygınlaştırıldığı gibi en ufak ekonomik-demokratik istemle dahi sokağa çıkmak bütün faşist yöntemlerle büyük ölçüde engellenmiş bulunuyor. Açıkçası dünyanın her yerinde, işin doğası böyle işlemektedir ve bundan başka bir sonuç çıkması da beklenemez. Bunlar, göz önünde cereyan eden olgulardır.

DEVRİMCİLİKTE KOPUK “GERÇEKÇİLİK” İŞİMİZE YARAMAZ

Devrimlerin ya da devrimci süreçlerin gerilemesine, yenilgilere bakıp; burjuva liberal anlayışların, reformizmin türlü etkinlenmelerinin estirdiği sistem içi ve yahut parlamentarist

toplumsal-ekonomik-siyasi mücadele deneyimi ve geliştirdiği araçlar bulunmaktadır. Proletarya Partisi de tüm bu mücadele birikim ve deneyimlerini hafızasında biriktirdiği gibi ülke somutunda enternasyonal proletaryanın mücadele bayrağını dalgalandırma görevini yarım asra yakındır üstlenmektedir. Kendisini, bilimsel sosyalizmin niteliksel gelişkinliğinin en ileri temsili olan MLM ideolojisiyle donatarak, savaşımındaki proleter öncü yerini alma iddia

Uzaklara gitmeyi gereksindirmeyen bir dizi tarihsel süreci yaşadık. Gezi İsyanı herkesin hafızasında gündeldir ve tipik bir örnektir. Gezi'nin kitlesel bir biçimde ülke geneline yayılmış bir hareket olduğunu çekinmeden söyleyebiliriz. Ancak hareketin çıkışı ve seyri; küçük burjuva karakterinden, onun rengini verdiği reformsal taleplerden ileri değildi. İçerisinde işçilerin dahası devrimci, komünistlerin olması bunu değiştirmede; zira orada bulunan işçi, sınıf

rüzgarın sonucuna bakıp (ne yazık ki bunun hezimetini, bu bilinç bulanıklığı kitleye de mal edilmiştir) “yine olmadı”, “artık hiç olmaz” hezeyanına kapılmak günümüzde çok tutulmaktadır. Bizim yaptığımız ve daha da yapmamız gereken ise; bu gerileme ve yenilgilerden dersler çıkarıp iddiamızı ve halkımızın özlemlerini, beklentilerini yerine getirmede eksik olan taşları birer birer yerine koymak sorumluluğudur. Bu bilinçle hareket etmeye çağırılmaktadır; komü-

nist partisini bu yönlü merkezi çağrılarını sarsıcı niteliktedir.

“Proleter Devrimciliği Kuşan...” şiarının ardından gelen “Bir Adım İleri!” çağrısı, örgütlü yürüyüşü “Komünist bir nitelik için devrimci eylemi” büyütme ve geliştirmeye işaret etmektedir. Bunun altını dolduran politik-pratik adımlar, kolektif nitelikteki alanlarda veya tek tek örgütlü bireylerde, sıradan bir gündem gibi algılanmamalıdır. Doğru anlaşılmalı ve azami düzeyde kavrayış geliştirilmelidir. Parti içi diyalektik gelişim için, bu tür bir kavrayışa ve uygulanışın, uygulatışın silsilevari devredilmesi zorunludur. Aksi durumda olan örgütlemeler ve yoldaşlar, parti yönelimi ile pratik çelişki içine düşmekten kaçınmaz. En önemlisi de nedeni doğru ve yerinde olursa olsun; politikanın hayata eksik, hatalı uygulanması, uygulanmaması ve dolayısıyla başarısızlığını baştan garantilemiş olacaktır (!)

Hareket hayatın gerisinde kalamayacağı gibi bizler de hareketin gerisinde kalamayız. Bunun bizi tökezleteceği, sakat bırakacağı bilinmelidir. Durduğumuz yerde kapsamı oranında gelişimi de sakatlayan, engelleyen faktörler oluruz. Her dönemde olduğu gibi bugün de örgütlü olmak; parti örgütlerinin herhangi birinde bulmak, tek başına yeterli değildir, bu ilk adımdır. Bununla birlikte “(...) Partinin siyasal çizgisini anlayan, bunu kendi çizgisi olarak benimseyen, bu çizgiyi uygulamaya hazır, onu pratiğe geçirebilecek ve çizgiden sorumlu olup onu savunabilecek ve onun için savaşabilecek kişiler (...)” olmalıyız. (Kadro Üzerine) Stalin yoldaş böylesi kişilere sahip olmayan bir partinin, doğru da olsa iç siyasal çizgisinin “tamamen sözde kalma tehlikesi ile karşı karşıya...” olduğunu özellikle vurgulamıştır. Geçmişten günümüze belirlenen politikaların, olumlu veya eksik-hatalı uygulamalarında, bu sorun önemli bir etken olarak ortaya çıkmaktadır.

Öte yandan kimimiz (açık söylemek gerekir ki) devrimin ve kolektifin görevlerinde özneleşmeyi üzerine dahi almazken kimi yoldaşların da kendisini sarsma girişimi ve çabasını “koşullar”ın duvarına çarparak ilerleyemediği görülmektedir. Bu

“koşullar”ı; genel olarak burjuva feodal ideolojik çemberin ve kompador patron ağaların; onların faşist devletin siyasal, ekonomik, askeri ve diğer kuşatmalarının güçlü etkisi altında olmaktan başka bir şey değildir. Bunların etkisinin varlığı ve gerekliliği inkâr edilemez, gerçeklerden kopuk “devrimcilik” iddiası ve yöneliminin de pek bir gerçekliği yoktur. Bizim ayağımıza pranga olan gerçekleri bir yanıyla görürsek durum bundan ileriye gitmez; gitse de kendiliğindenliğin ötesine geçemez. Bu noktada tekrar Stalin yoldaş dönme fayda var. Stalin yoldaş, diyalektik materyalizme göre hareketin iki türünü yorumlarken evrimci olanı; “eğer ileriler, unsur-

ken-diliğinden her günkü etkinliklerini sürdürürler ve eski durum ve koşullardan küçük nicel değişiklikler yaratırlarsa hareket evrimcidir” diye ifade eder. Devrimci olana ise; “eğer aynı unsurlar birleşerek ortak bir fikri benimserler ve eski durumu ve koşulları kökünden yıkmak ve yaşamda nitel değişiklikler meydana getirip yeni durum ve koşulları kurmak için düşman cepheye karşı saldırıya geçerse, o zaman hareket devrimcidir” diyerek oldukça yalın bir tarzda açıklık getirmektedir. (Seçme Eserler, Cilt 1, s. 236)

Geride bıraktığımız 2019 yılının son çeyreğinde, dünyanın birçok bölgesinde tutuşan direniş ateşleri; Ortadoğu’dan Latin Amerika’ya, Asya ve Avrupa’ya uzanan başkaldırı dalgası, yine ülkede işçi sınıfının lokal direnişleri, öğrenci gençliğin akade-

mik demokratik talepli mücadelesi, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin hak arama mücadelesi göstermektedir ki; hareketin ya da bizim şu gerçeğimizin (!) bir de bu yönü var. Öyleyse, gerçeklerden kopuk devrimcilik olmayacağı gibi devrimcilikten kopuk “gerçeklik”ten de bir iş çıkmayacağını söylemeliyiz yoldaşlar. Koşullar çok karamsar gibi görünse de onu bir kez kavramak ve değişim dinamikleri içinde bir özne olmak var gücümüzle kavgaya atılmak, gerçekleri devrimci kılmanın ön adımları olacaktır. Devrimci taktiğin büyük ustası Danton’un söylediği gibi “Cesaret, cesaret ve yine cesaret!”

KİTLELERDEN KOPUK DEVRİMCİ POLİTİKA OLAMAZ

Sınıflı toplumlarda her eylem, düşünce ve politika, bir sınıfın ürünü olduğu gibi kendisine de toplumsal dayanaklar arar. Bu ister proleter kökenli bir politika olsun, ister burjuva bir politika, mutlaka karşılıklarının zorunluluğunu arz eder. Bu

yüzdendir ki emperyalist-kapitalist sistem her kriz dönemi politikalarını, kitlelerin özlemleriyle özdeşleştirecek kılıflara büründürür. Hatırlanacağı üzere emperyalizmin neoliberal politikaları, “Dünyada refahın, huzurun, barışın, bir arada yaşamının” kılıfıyla sunulmuştur. Şimdilerde T. Erdoğan’ın Avrupalı emperyalistlere göz kırparken “Bizim harcanmamış iş gücümüz var. Gelin, Türkiye’ye sermaye aktarın!” diye seslenmesinin altında da benzer bir olgu yatmaktadır. Taşeronlaşma, esnek çalıştırma, güvencesizleştirme ve örgütsüzleştirmeyle ülkenin tümünden ucuz iş gücü havzası haline getirilmesi, bunun koşullarını fazlasıyla oluşturmuştur. T. Erdoğan’ın emekçilerin cebinden ağalık yapması bir tarafa, emekçilerin sınıf bilinçli ve örgütlü mücadele düzeyi gerilediği, şovenizmden etkilediği oranda; sermayenin daha

az bedelle daha fazla kâr elde etme hırsını da kamçılacağı ve “gönüllü” bir şekilde zorlu koşullarda çalışmayı “kabullenecekleri” ortam doğmaktadır.

Egemenlerin ya da iktidardaki faşist kliğin üzerinden yürüdüğü ve sistemin devamına dayanak elde etmeye çalıştıkları kitleler, devrimci teori ve politikanın ve de devrimci örgütün yegane dayanağıdır. Ekonomik, siyasal çıkarları, gerek kısa vadede gerekse de uzun vadede Yeni Demokratik Devrim mücadelesi ve onun zaferlerindedir. Bu nedenle öncünün politikası emekçi yığınlarla buluşturulmak zorundadır. Kitleler, politikanın ve devrimci, demokratik mücadelenin öznesi oldukça egemenlerin bu dayanakları da altlarından kayacaktır. Burada ilginç bir diyaloğa yer vermek faydalı olacaktır. Marks’ın şair dostu Georq Herwegh’in “Ben sallanan bir tek taht bile göremiyorum” alayına yanıtı şöyle olur: “Kulağını yere daya, Georq. Tahtlar kendiliğinden yıkılmaz. Altlarındaki toprak kaydığına devrilir.” (Ateşi Çalmak, Cilt 2, s. 216)

Emperyalizmin “elveda proletarya” naralarının aşısının tuttuğu, azımsanmayacak ölçüde devrimci, demokrat ve hatta kendisine komünist sıfatını atfeden çevreleri de etkisi altına alıp iyiden iyiye kuşattığı böylesi bir süreçte bizler, akıntıya karşı yüzdüğümüzü bilmeliyiz. Bu akıntıda güçlü durmak ancak ve ancak Proletarya Partisi’nin 1. Kongresi’nde ifade edildiği gibi “Burjuva tarzda devrimciliği alt üst etmek, ona yönelmek, onun kuşatmasını parçalamak ancak ve ancak komünist partisinin onun karşısında hem düşünsel hem teorik hem örgütsel hem de politik olarak güçlenmesi ve kendini gerçekleştirmesi ile olanaklıdır.” Devamla, “Proleter devrimcilik koşullar ne olursa olsun işçi sınıfının tarihsel rolünü unutmamak, onun Yeni Demokratik Devrim’i gerçekleştireceği ve sürdüreceğine güçlü şekilde inanmaktan geçer.” (Partizan Özel Sayı)

Unutmamalıyız ki her adım büyük atılımların; her basit örgütlenme nitelikli, geniş örgütlenmelerin kaçınılmaz öncüsüdür. Şunları bilincimize kazıyalım: Biz bunları yapabiliriz ve biz bunları yapacağız!

BÜYÜK ALTÜST OLUŞLARIN KAHRAMAN

“Yoldaşlar! Gerçekten yıkılmaz olan kale nedir? Kitlelerdir, devrimi içtenlikle destekleyen ve milyonlarca ve milyonlarca halktır. Ne olursa olsun hiçbir gücün ezemeyeceği gerçekten yıkılmaz kale işte budur.” (M Zedung, Cilt 1, s. 193)

“Kitlelere gitmeli, kitlelerden öğrenmeliyiz; onların tecrübelerini bir araya getirerek daha iyi, daha berberak ilkeler ve yöntemler çıkarmalıyız; sonra kitleler arasında propaganda yapmalıyız, sorunlarını çözmek, kurtuluşa ve mutluluğa kavuşmalarına yardım etmek için, onları bu ilke ve yöntemleri uygulamaya çağırmalıyız.” (M. Zedung, Cilt 3, s. 164)

“Her yoldaşın şunu anlamasına yardım edilmelidir: Halka dayandığımız, kitlelerin tükenmez yaratıcı gücüne inandığımız, dolayısıyla onlara güvenip kendimizi onlarla bütünleştirdiğimiz sürece, her düşmanı ezebilir ve her güçlüğün üstesinden gelebiliriz; buna karşılık hiçbir düşman bizi ezeemez.” (M. Zedung, Cilt 3, s. 330)

Kendimize güven belirleyici önemdedir ama bundan daha önemlisi “kitlelere güven”dir. Bu kavrayış ihmal edildiğinde ya da unutulduğunda bahsi edilenin “içi boş yığınlar” olduğu anlaşılmalıdır. Komünistler, kitlelerin öncüsü ve önderi olma misyonunu, onlardan bağımsız, onlardan soyutlanarak, yukarıdan bir tavırla ve “kurtarıcı” rolüne bürünerek oynayamazlar. Onların önce “öğrencisi” ardından “öğretmeni” olma “desturu” buradan gelmektedir ve “öğretmenlik” durumu “öğrenci” olmanın sürekliliği kavrandığında anlam kazanmaktadır.

YIKICI VE SARSICI GERÇEK KUVVET KİTLELERDİR!

Sınıf mücadelesinin kavranışı, bu mücadelenin içinde nasıl konumlanılacağını, proletaryanın ve ezilen yığınların özgürlük mücadelesine nasıl önderlik edileceğini de belirler. Burjuvazi kendi sistemini ayakta tutmak ve sürekliliğini sağlamak için ezilenleri ne sadece baskı yöntemleriyle ne sadece sömürü yöntemleriyle ne de sadece ideolojik saldırılarla kuşatmakta. Elindeki tüm silahları ezilen kitleleri kendi sistemlerine yedeklemek için çok yönlü ve bütünlüklü devreye sokmaktadır. Bu silahların tümünü dönem stratejilerine uygun olarak şekillendirmekte ve hayata geçirmektedir.

Kitleleri çok yönlü kuşatan egemenler onları zor yöntemleriyle teslim al-

manın ötesinde esas olarak ideolojik hegemonya kurarak ve hegemonyayı yeniden üretmek egemenlik kurar. Hakim sınıfların ideolojik egemenliği çözülmeye başladığı anda kitleler, kendi yıkıcı gücünün farkına vardığında, önündeki engelleri ve kendisini sömürü sistemine bağlayan ne kadar pranga ve zincir varsa bunları parçalayarak, kırarak geride bırakır.

Kitlelerin bu uyanışı elbette kendiliğinden değil, doğru önderliğin taşıdığı bilinçle mümkün olacaktır. Kitlelerin kendiliğinden bilinciyle, sınırlı bir mücadele ve kazanım elde edebilir. Ve yine bu bilinç onların tarihin akışındaki belirleyici rollerini açığa çıkaramaz. Bu nedenledir ki komünist öncüsüyle, doğru önderliğiyle buluşmayan her kendiliğinden kitle kalkışmaları ideolojik ve politik kazanımlarına rağmen gerçek kurtuluşa yönelen mücadelelere evrilememiştir. Önderliğin tayin edici rolü tam da bu nokta da açığa çıkmakta ve yine öncünün görevlerini de bu nokta da somutlamaktadır. Zira nasıl ki öncüsüyle buluşmayan kitlelerin başarı şansı yoksa, kitlelerle buluşmayan öncünün de aynı biçimde başarı ve kazanma şansı yoktur.

Kitlelerin etrafına örülü duvar gibi duran eskimiş, geleneksel düşünce ve değer yargıları ve zincirleri kırılmaları sanıldığı kadar kolay değildir ve bu değişim süreci hayli meşakkatli ve uzundur. Bu uzun soluklu mücadele ne sıradanlaşan yöntemleri ne ezberlenmiş söylemleri ne klişe cümleleri ne kitlelere rağmen mücadeleyi ne de kitlelere rağmen devrim idealini kabul etmez. Bu noktalar terk edilmediğinde, terk edilmesi için mücadele edilmediğinde devrim mücadelesinin önder ve öncüsü olmak bir yana, ancak o mücadelenin sıradan bir parçası ve akışında sürüklenen pozisyonunda oluruz.

Kitleleri kuşatan ideolojik-politik kuşatmanın yarılması ancak bunu yapacak öncünün, onun kadro ve militanlarının ideolojik-politik yetkinleşmesine, sınıf mücadelesini tüm yönleriyle kavramasına, tüm bu gelişmeleri doğru yorumlayarak bunu kitlelere ulaştırmasına bağlıdır. Bu nokta da KP'nin doğru politikalar belirlemesi tek başına yeterli değildir. Esas olan bu politikanın kitlelere ulaştırılması ve yine kitlelerin örgütlenmesinde etkin bir silah haline getirilmesidir.

Ocak ayında başlayan kampanyamı-

zın politik gündemleri sınıf mücadelesinin yakın dönemi açısından akışın doğru kavrandığının ve kısa vadede yaşanması muhtemel gelişmelerin doğru şekilde öngörüldüğünü göstermektedir. Ezilen emekçi sınıflarla hakim sınıflar arasındaki çatışmanın hangi noktalarda keskinleşeceğinin doğru tespiti beraberinde bu çatışma noktalarına yoğunlaşma görevini açığa çıkarmaktadır/çıkarmıştır.

DEĞİŞİMİN ANAHTARI KİTLELERDİR!

Mücadeleyi belirlenmiş gündemlere ve günlere sıkıştırmak, siyasal iktidar

yükselen feryadın kulaklarımızdaki ve bilincimizdeki yansımaları zayıftır. Bu zayıflıktan kaynaklıdır ki tüm bu gündem ve gelişmeler kitleleri örgütlemenin aktif birer aracı haline gelmemektedir. Halkın mevcut sisteme güvensizliğini, öfkesini ve isyanını ifade eden bu pratikler aynı zamanda bir çözümsüzlüğü ve çaresizliği de göstermektedir. Çözümün mücadeleden, örgütlenmekten geçtiğini halka anlatmak ve kavratmak için koşullar muazzam derecede elverişlidir. Kilit sorun bu elverişli koşulları kavramak ve harekete geçmektedir. Zayıf da

mücadelesini bu biçimde kavramak ideolojik ve politik geriliğimizin bir sonucudur. İçinde siyasal iktidar bilincinde kırılmayı da barındıran bu duruş tüm faaliyetimizi, faaliyetimizin niteliğini, çapını da belirlemektedir. Sınıf mücadelesinin hızlı politik akışı, hakim sınıfların saldırılarının kapsamı ve boyutu faaliyetimizin yönünü, akışını ve hızını belirlemek zorundadır, ancak bu zorunluluk henüz bilincimize kazanmış durumda değildir.

Bundan kaynaklıdır ki, A/P çalışmalarımız sınırlı materyal ve biçimlerde yürütülmektedir, belirlenmiş gündemleri aşmamaktadır. TC'nin Ortadoğu'da ayağına dolanan İdlib çıkmazı, Hatay'da Valilik önünde “çocuklarımızı aç” diyerek kendini yakan babanın çığılığı ve devamında Meclis önünde “açım, çocuklarımızı aç” diye

olsa harekete geçtiğimiz durumda ise kitlelerden beklediğimiz ya da istediğimiz cevabı alamadığımızda düşüştüğümüz hayal kırıklığı, inançsızlık ve güvensizlik yine sınıf mücadelesinin andaki gerçekliğini kavrayışımızdan bağımsız değildir.

Devrim mücadelelerinin ivme kazandığı dönemlerde olduğu gibi, en geri dönemlerde de kitle çalışmaları farklı biçimlerde sürecektir. Ve her dönem, bu çalışmaları bulunduğu noktadan ileri sıçratacak dinamikler belirlenerek devam edecektir. Bu bazen durağan bir görüntü ve geri bir biçim arz etse de asıl olan doğru potansiyeller üzerinde yoğunlaşmak ve geleceğe hazırlık yapabilmek olacaktır. Çünkü durağanlık ve gerilik, KP'nin ideolojisi ve çalışma ruhunda değil, kitlelerin bilinç, deneyim ve örgütlenme gücü-

İLARI SADECE VE SADECE KİTLELERDİR!

nün yansımasıdır.

Ve yine küçük burjuva ideolojisine sahip olanların başka ülkelerde isyan nedeni olan açlık intiharlarının, ülkemizde hiçbir karşılık yaratmadığından dem vurarak “bu halk adam olmaz” sonucuna varmaları, kitlelere güvensizliğin en uç vermiş ifadesidir ve hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bu sonuç, egemen sistemin ideolojik kuşatmasının kitlelerde yarattığı dejenerasyonu görmeyen, bu dejenerasyonun yarattığı yıkımı anlamayan, kendisine ve kitlelere güvensizliğin

lerini ve onun rotasını belirleyecek olanlar da bunlardır. Bu bilimsel yaklaşımı hâkim kılabilmişimizde “atılım” ve “yenilgilerimiz” kitlelere rağmen ya da onların dışında değil, tamamıyla onların tarihsel atılım ve yenilgilerine bağlı olarak gerçekleştiği anlaşılacaktır.

Buradan da anlaşılacağı gibi bazen bizim tüm çalışmalarımıza ve ısrarlı çabalarımıza rağmen devrim hareketi geçici durağanlıklar veya yenilgiler yaşayabilecektir. Teorik-programatik görüşlerimizi ve oradan hareketle

olarak propaganda faaliyetini kavramalı ve ele almalıyız. Faaliyetimizi bu biçimde ele almadığımızda, ona salt propaganda ya da salt ajitasyon misyonu biçtiğimizde istediğimiz sonucu almak mümkün olmayacağı gibi, bu faaliyetin en genel ifadeyle devrim hedefine hizmet etmeyeceğini de bilmemiz gerekir.

Kitleleri somut sorunlar etrafında örgütleme anlayışı ancak kitlelerin somut yönelimini kavramakla, bu yönelimin özelliklerini açığa çıkarmakla ve doğru müdahaleler geliştirmekle mümkündür. Propaganda faaliyetimiz de bu anlayışla şekillenmeli ve elimizdeki olanakların tümü bu anlayışa uygun kullanılmalıdır.

Kitlelerin somut sorunlarının anlaşılması ancak bu sorunlarla ilgilenmek, bu sorunlara kafa yormak ve faaliyetin her anını bu anlayışla örmekle mümkün olacaktır. Güncel politikayı takip etmediğimiz, güncel politikayla ilgilenmediğimiz ve tüm bunları politikleşmenin bir aracı haline dönüştürmediğimizde, faaliyetlerimizin sınırlı ve birbirini tekrar eden bir niteliğe bürünmesi kaçınılmaz olarak yaşanacaktır. Sıradanlaşan ve kendini tekrar eden faaliyetin bir süre sonra tıkanması ve mevcut koşullarda kitlelerden yanıt alınmadığı durumda karamsarlık yakamızı bırakmayacaktır.

Hali hazırda reformizmin kitlelerde tarattığı bilinç bulanıklığının yanı sıra, sistem partilerine yedeklenen kitlelerin bu etki sahasından kurtulması, mücadelede kararlı ve doğrulardaki ısrarla mümkün olacaktır. “Kitleleri, onların çıkarlarını temsil ettiğimize, hayatlarımızı onların hayatlarıyla sıkıca birleştirmiş olduğumuza ikna etmeliyiz. Kitlelerin bu nokta da hareket ederek, ortaya koymuş olduğumuz daha ileri görevleri, devrimci savaş görevlerini kavrayacak düzeye ulaşmalarına yardımcı olmalı ve böylece devrimi destekleyip bütün ülkeye yaymalarını, siyasi çağrılarımıza gerekli tepkiyi göstermelerini ve devrimin zaferi için sonuna kadar mücadele etmelerini sağlamalıyız.” (M. Zedung, Cilt1, s. 192) Mao yoldaş komünistlerin görevini tayin ediyor ve bu görev tayinini bir dönem ve bir koşula indirgeyerek yapıyor.

Hakim sınıfların ekonomik ve siyasi krizi derinleşirken, ülke her gün gözünü yeni yoksulluk intiharlarına açarken, işsizlik ve yoksulluk tüm istatistik kandırmacaya rağmen büyümektedir. Ardi arkası kesilmeyen zamlarla yoksulluk daha da artmaktadır. “Bulunamayan” ve “haber alınmayanların” sayısı her gün artmakta, dün Toros arabalarla yapılan kaçırma ve katletme görevi plakasız arabalara devredilmiş durumda. İki günde 450 HDP üyesi gözaltına alınmış, yapılan ev baskınlarında 90 yaşındaki analardan, çocuklara “gereği yapılmıştır.” Hapishaneler uygulanan tecridin yanı sıra işkence merkezleri olmaya devam etmektedir. Ülke içinde yapılan “şaşalı” operasyonlar, İdlib çıkarmalarıyla taçlandırılmaktadır. Bu tablo egemen sınıfların iflasının tablosudur ve yaklaşan sonları tırda asılı bulunan işçinin çığılığı kadar yakındır. Onların tüm saldırı ve baskı politikaları can çekişen sistemin ömrünü uzatmak içindir. “*Burjuvazi istediği kadar kudursun, çıldırısına öfkelen sin, aşırılığa kaçsın, aptallıklar yapsın... burjuvazi böyle davranmakla, tarihin yok olmaya mahkum ettiği bütün sınıflar gibi davranmaktadır. Komünistler geleceğin her halükarda kendilerine ait olduğunu bilmelidirler; ve o nedenle büyük devrimci mücadelede en büyük coşkuyla, burjuvazinin kudurma krizlerini en soğukkanlı ve en akli başında değerlendirmeyi birleştirebiliriz ve birleştirmeliyiz.*” (Lenin, Cilt 10, s. 162)

Ezilenlerin sefaleti, açlığı, yoksulluğu, çaresizliği bize sadece ve sadece daha kararlı yürümeyi emrediyor. Halkın acıları, acılarına sarılı çaresizlikle ürettiği “çözüm” görevimizin ve ulaşmamız gereken milyonların varlığını işaret ediyor. Bu yoksulluğu bilincimizde, çaresizliği yüreğimizde öfkeyi bilincimizde hissettiğimiz ve yaşadığımız oranda görevlerimizin bilincine varacak ve tayin edeceğiz. Sistemle bağlarımızı koparacak, bizi ezilenlerle buluşturacak yegane şey bu bilinç, bu inanç olacaktır. Ve yine bu bilinç ve inanç cesaretimizi, halka ve kitlelere bağlılığımızı, umudumuzu ve güvenimizi koşullayacaktır. Kopacak olan fırtınaya hazırlanmak ancak böyle mümkün olacaktır.

en somut ifadesidir. Bu yaklaşım kitle kalkışmaları döneminde ise tam tersi bir yaklaşım ile kitle kuyrukçuluğu siyaseti yapmalarını içinde taşımaktadır. Çünkü her iki yaklaşımın özünde de sınıf mücadelesinin somut gelişmelerinden bağımsız soyut kitle tanımları ve tartışmaları yürütülmektedir. Kitle hareketinin yükselişte olduğu dönemlerde kitlelere güven duyduğu yine kitleler değil ortaya çıkan harekettir. Mücadelenin gerilediği dönemlerde, çağrılara yanıt alamadığı durumda tıpkı mücadelenin dışına düşenlerin ifade ettiği gibi “bu halktan adam olmaz” sonucuna varır.

En genel ifadeyle ezilenlerin tarihsel bakımdan olduğu gibi bulunulan zaman ve mekana göre toplumu oluşturan dinamikler ve tek tek alanlar bakımından da somut durumu incelemelidir. Bir KP’nin faaliyet biçim-

strateji ve taktiklerimizi doğru kabul ettiğimizde açık ki durağanlık ve yenilgiler tamamıyla nesnel gerçeklerin belirleyiciliğinde ortaya çıkacaktır. Bu, bir oranda “doğal” karşılanacak bir durumdur ve yeni duruma uygun olarak faaliyetlerin düzenlenmesinden başka bir çözüm yoktur.

KİTLELERİ ÖRGÜTLEME HEDEFİYLE PROPAGANDA FAALİYETİ YÜRÜTMELİYİZ!

Tüm diğer faaliyetlerimiz gibi propaganda faaliyetimizin esasına oturması gereken nokta kitlelerin örgütlenmesi olmak zorundadır. Kitlelerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi amacıyla yürütülen savaşın bir parçası

KOLEKTİF DOĞRULTU

Geleceği Kazanmak İçin Daha Fazla İsyan Daha Fazla Direniş!

Dünyada ataerkiye karşı kadınların mücadelesi özellikle son yıllarda şiddetini arttırarak yükseliyor. Türkiye'deki kadınlar da bu isyanın bir parçası olarak isyanı ve mücadeleyi büyütüyor. Geçtiğimiz yıl kadına yönelik şiddet ve cinsel saldırıları protesto etmek için Şilili kadınlar "Las Tesis" adını verdikleri dansı yaptı. Devletin cinsiyetçi politikalarını teşhir eden sözleriyle, birçok ülkeden kadınların da yine aynı eylem tarzıyla desteğini aldı, giderek kitleselleşti ve dünyanın dört bir yanına yayıldı. Türkiye'de Las Tesis eylemini yapan kadınlar polis saldırısına uğradı. Kadıköy'de kadınlara şiddet uygulandı, Ankara'da Las Tesis eylemi yapan üniversiteli kadınlar yurttan atıldı, bursları kesildi. Lübnan'da ekonomik kriz nedeniyle gerçekleşen protestolarda bir kadının silahlı bakan korumasına attığı tekme sembolleşti ve dünya kadınlarına güç verdi, kadınlar her türlü baskı ve şiddete karşı erkek egemen sisteme yaşamın her alanında geliştirdikleri direniş ile yanıt oldu.

KADIN CİNAYETLERİ VE ERKEK EGEMEN YARGI

Son 10 yıl içerisinde 2019, Türkiye'de en çok kadın cinayeti işlenen yıl oldu. Erkekleri koruyan yasalar ve hukuksuz yargılamalar, caydırıcı olmamakta aksine daha fazla kadın cinayetine teşvik etmektedir. Birçok cinayetin de üzeri karanlıkta bırakılarak örtülmekte ve faili meçhul kadın cinayetleri giderek artmaktadır. AKP milletvekili Şirin Ünal'ın evinde ölü bulunan Nadira Kadirova'nın otopsi raporu 5 aydır açıklanmadı. Rabia Naz'ın katilleri hala korunuyor ve ailesi sistematik bir şekilde polis tarafından tehdit ediliyor. Rabia Naz'ın da Nadira Kadirova'nın da intihar ettiği söylenip bu cinayetlerin üstü kapatılmaya çalışılıyor. Şule Çet cinayetinde de Şule'nin intihar ettiğini iddia edip tepkiler azaltılmaya çalışmış fakat kadınlar bu davanın peşini bırakmayarak Şule'nin katillerinin ceza (!) almalarını sağladı. İndirimli

cezalar, çocuklara cinsel istismarda af yasası, nafaka yasası, devletin; hukuki boyutta nasıl erkek egemen bir yapıda olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir.

EKONOMİK KRİZ VE GENÇ KADINLAR

Türkiye'de, ekonomik krizle beraber kadınlar üzerindeki baskı ve sömürü artıyor, devlet politikaları da bu baskıya hizmet edecek şekilde uygulanıyor. Egemenler, ekonomik krizin çözümünü; kadının emeğini sömürerek, işten çıkararak, ev içi emeğini yok sayarak, ucuz iş gücü olarak kullanarak sağlamak istiyor. İşsizlik oranları her ay rekor kırarken yaşam pahalılığı da işçinin, emekçinin, kadınların,

Eğitim sistemi baştan aşağıya erkek egemen politikalar etrafında şekillenmiş, müfredattan işleyişe tüm sistem ataerkinin sürekli kendisini üretmesi için düzenlenmiştir. Liselerde ve üniversitelerde, meslek seçmede cins ayrımcılığı sebebiyle kadın öğrenciler hemşireliğe, öğretmenliğe, eczacılığa vb. mesleklere yönlendirilirken; erkek öğrenciler her meslekte başarı sağlayabilecekleri gerekçesiyle daha çok imkâna sahip oluyor. Kız çocukları okutulmuyor ya da liseden sonra hemen çalışabileceği bölümlerde okutuluyor. Kimi de evlilik dayatmasıyla okuldan alınıyor. Yaşam alanı ev ve okul olan kadınlar, sosyalleşme alanı bulamıyor. Devlet, okullarda ve yurt-

Gülistan'ın bulunması istenmiyor. Gülistan'ın nerede olduğunu soran arkadaşlarımız tehditle ve gözaltıyla susturulmaya çalışılıyor. Kadınlar Dersim'de kaldıkları yurtlardan, okullardan, sokaklardan, meydanlardan haykırıyor. YTÜ öğrencileri, çocuk istismarının savunucusu öğretim görevlisi Bedri Gencer'i kendi dersinde teşhir etti ve sınıfı terk ettiler. Kadınlar Ankara'dan tüm saldırılara ve baskılara "Tecavüzcü profesör tutuklan-sın" diye haykırdı ve gerçekleri örtbas etmeye çalışanlara izin vermedi.

ATAERKİYE KARŞI ÖRGÜTLÜ İSYAN VE DİRENIŞ!

Kadınlar; erkek egemen politika ve saldırılara karşı sokakları hiç terk etmedi ve daha fazlasına cüret ederek sokaklarda, meydanlarda dayanışmayı büyüttü. Meksika'da kadın cinayetlerini protesto eden kadınlar sokakları ateşe verdi, erkek egemen zihniyete karşı direniş büyüttü. Kadınlar dünyanın dört bir yanını özgürlük, eşitlik, yaşam mücadelesiyle yerinden oynatmaktadır. Erkek egemenliğine karşı yürüttüğümüz mücadele

gençlerin sırtındaki yükleri arttırıyor. Bu sebeple özellikle genç kadınlar güvencesiz işlerde çalışmak zorunda kalıyor. Genç kadınlar, üniversite ve lise okurken geçimlerini sağlamak için aynı zamanda da çalışmak da zorunda. Yaşamın giderek pahalılaştığı, ulaşımdan barınmaya bir dizi zamlarla her geçen gün derinleşen sefalet düzeni karşısında genç kadınların çalışmadan okuyabilmeleri mümkün değil. Lütufmuş gibi verilen öğrenim kredileri, giderleri karşılamadığı gibi mezun olduktan sonra da öğrencilerin sırtına borç olarak biniyor. Bu kriz koşullarında çalışmak zorunda kalınan işlerde ucuz iş gücü olarak sigortasız bir şekilde sömürü derinleştiriliyor.

ERKEK EGEMENLİĞİN ÜRETİM TEZGÂHI: EĞİTİM SİSTEMİ

larda fişleme yaparak, "tehdit" olarak gördüğü öğrencileri uzaklaştırıyor. Elazığ depreminden sonra Siirt Hasa Hatun Yurdu'nda oluşan çatlakları sosyal medya hesabından paylaşmış, can güvenliği olmadığını söyleyen kadın öğrenciler; yurt idaresi tarafından anonsla yurttan atılmakla ve burslarının kesilmesiyle tehdit edildi. Üniversitelerimizdeki sorunlar çok yönlü olduğu gibi kadın öğrenciler üzerinde kurulan baskı, saldırı ve sindirme politikaları özel bir yer tutuyor. Okullarda taciz ve tecavüzler artarken failer ya korunuyor ya da gerçekler örtülmeye çalışılıyor.

5 Ocak'tan beri kayıp olan Gülistan Doku'nun nerede olduğunu soruyoruz. Polis-devlet-suçlu işbirliğinde Gülistan'ın nerede olduğu saklanıyor,

biz kadınları birbirimizle bir şekilde buluşturuyor. Sokakta tacize karşı ses çıkarırken okulda "hocalara" karşı kendimizi savunurken adliyede bir kadının koluna girerken, eylemde polis barikatına dayanırken, çocukların çıkaramadığı ses olurken...

Biz genç kadınlar geleceğimiz ve özgürlüğümüzü mücadele ve direniş ile kazanacağımız bilinciyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü karşılıyoruz. Bu 8 Mart'ta ataerkinin tüm saldırılarına karşı güçlü direniş hattı oluşturmak ve isyanı bir adım daha ileriye taşımak için amfilerden, fabrikalardan taşarak alanları dolduralım! Ataerkiye karşı örgütlü mücadele ile mücadeleyi büyütelim!

YDG'li KADINLAR

Karşı-Devrimin Bir Silahı Olarak; Tasfiyecilik

Sınıf mücadelesi tarihi göstermiştir ki devrimci mücadelenin zayıfladığı, karşı-devrimin saldırılarını artırdığı dönemlerde burjuva akımların devrimci saflardaki etkisi artmaktadır. Bu tür dönemlerde etkisini artıran akımların başında tasfiyecilik gelmektedir. Tasfiyecilik; devrimin, mücadelenin terkidir. İşçi sınıfını ve ezilenleri düzene peşkeş çekmekle eş anlamlıdır. Her daim proleter devrimciliği tehdit eden, onun temellerine saldıran bir burjuva ideolojisidir. Bu özellikleriyle devrimci saflarda en çok yıkımı ve tahribatı yaratmaktadır. Bugün de hem dünyada hem ülkemizde tasfiyeci ideoloji daha geniş kesimleri etkisi altına almıştır. Tasfiyeciliğin artan etkisini birçok şekilde gözlemlemek mümkün. Misal bugün liberal ve reformist kesimler tasfiyeciliği daha aleni ve sakıncasız bir biçimde savunmaktadır. TDH'nin önemli bir kesiminde revizyonist-reformist tezlere olan ilginin artması, legalizme olan yönelim gibi olumsuzluklar tasfiyeciliğin etkisinden bağımsız değildir. Yine Proletarya Partisi'nden kopan hizbin sağ-tasfiyeciliğin karakteri bu akımın saflarımızdaki etkisini göstermesi açısından önemlidir. Tasfiyecilik, devrimci mücadelenin gelişiminin önündeki en büyük engellerden biridir. Bilinmelidir ki tasfiyeci saldırılar püskürtülmeden, onun hedefindeki

mücadele büyütülemez. Tasfiyeciliğe karşı etkin bir ideolojik mücadele, onu, her yönüyle daha iyi tanıyarak verilebilir.

Tasfiyeciliği daha yakından tanımak için öncelikle onun tarihsel olarak ortaya çıkış sürecine bakmak faydalı olacaktır. Burjuva ideolojisi olarak tasfiyecilik, devrimci saflarda ilk olarak Rusya'da 1905 devriminin yenilgisinin ardından görülmüştür. 1905 süreci burjuvazi ile o zamana kadar, iktidarın esas sahibi olan, feodal sınıfların iktidarı paylaşmasına yol açmıştır. Halk isyanından korkan feodal aristokrasi düzeni kurtarmak adına çareyi iktidarını burjuvazi ile paylaşmakta bulmuştu. Bu iki gerici sınıf güçlerini birleştirerek, 1905 ile birlikte ayağa kalkmış, proletarya ve halka karşı "stolpyin gerici" denen karşı devrimci terör dalgasını başlatmıştı. İktidarın burjuvazi ile feodallerce paylaşılmasıyla oluşan yeni rejim, halkın monarşinin kaldırılması, demokratik cumhuriyet, toprak reformu gibi hiçbir talebini karşılamamıştı. Aksine devletin otokratik ve despotik karakteri güçlendirildi. Bu anlamıyla Rusya'da artık burjuva demokratik devrime önderlik edemeyeceğini, tarihsel olarak da tüm ilerici barutunu tüketmiş olduğunu net bir şekilde göstermiştir. Zira halk hareketin-

den, proletaryanın güçlenmesinden korkan burjuvazi feodalizmi tasfiye etmek yerine onunla uzlaşmayı ve güç birliği yapma yolunu seçmiştir. Burjuva demokrasiden, örgütlenme özgürlüğünden vs.'den bunların proletaryayı güçlendirecek olması gerekçesi ile alenen vazgeçmiştir. Dolayısıyla oluşan yeni rejim ne devrimin asgari programında (demokratik cumhuriyet, toprak reformu, sekiz saatlik iş günü vs.) ne de RSDİP'in temel mücadele yöntemlerinde (illegal mücadelenin esas olması) bir değişimi gerektirmemişti. Buna rağmen RSDİP saflarında bir kısım partili (ağırlık olarak Menşevikler) illegal mücadele ve örgütten vazgeçmeyi savunmaya başlamıştır. Devrimin 1907'deki kesin yenilgisinin ardından oluşan rejimin otokratik karakteri değişmesine dolayısıyla legal çalışmanın ve örgütlenmenin esas alınmasının devlet karşısında korunmasız kalınacağı açık olmasına rağmen bunda ısrar ettiler. Üstelik böyle bir rejimde egemenlerin çizdiği sınırlar içinde devrimci anlamda bir siyasal çalışma yürütülemeyeceği, devletin buna izin vermeyeceği de açıktı. Buna rağmen bu tasfiyeciler, illegal örgütün tasfiye edilmesini, onun yerini partiden bile sayılamayacak legal oluşumların alması gerektiğini savunmuşlardır. Tasfiyecilere göre devrimin karakteri

burjuva demokratik devrimdir, dolayısıyla devrimin önderi de burjuvazidir! İşçi sınıfı ise onun destekçisi olmalıdır! O halde burjuvazi de feodalizmle uzlaştığına göre işçi sınıfı da "önderinin" peşinden gitmelidir! İlegal mücadeleyi bırakarak düzen içine demirlemelidir! Halbuki artık burjuvazinin burjuva demokratik devrime önderlik yapamayacağı, bu görevin proletaryanın omuzlarında olduğu, üstelik artan gücü sebebiyle bunu başarabileceği 1905 süreci ile kanıtlanmıştır. Ancak gözleri burjuva ideolojisi ile kararmış tasfiyeciler bu gerçeği "görmedi." İşçi sınıfının burjuvazinin peşinden düzen içine çekilmesi gerçekte devrimden vazgeçmek olmasına rağmen bunu savundular. Politik devrim burjuvazinin insafına terkedilirken, işçi sınıfının reformlarla uzlaşması- yetinmesi istenir. Lenin önderliğinde Bolşeviklerin illegal örgüt ve mücadeleyi sıkı sıkı koruyarak mücadele ettiği bu sağ tasfiyeci akım yıllar boyunca bu özünü, hareket tarzını korumuştur. Yine o dönem Bolşeviklerin mücadele ettiği bir diğer tasfiyecilik türü "sol tasfiyecilik"tir. Bu tasfiyecilik türü de tüm legal alanların, mevzilerin terkedilmesini savunuyordu. "sol" görünümünün altında yatan elbette sağcılıktır. Zira savundukları aslında partinin kadrolarının karşı-devrimci terör karşısında geri çekilmesi kitlelerle tüm bağlarını kopararak saklanması ve faaliyetine "ara vermesidir." Tarihte tasfiyeciliğin "sol" türü de görülmüştür ancak ekseriyetle sağ tasfiyecilik şeklinde görülmektedir. Ve "sol" tasfiyecilik, sağ tasfiyecilik kadar tehlikelidir. Her ikisine karşı ideolojik mücadele, devrimin gerçeği için kaçınılmazdır.

Tasfiyecilik ister sağ ister "sol" olsun burjuva ideolojinin etkisiyle devrimci saflarda ortaya çıkan bir sapmadır. Zira tasfiyeciliğin bir noktası devrimciliğin yerine reformizmi koymasındır. Tasfiyecilik devrimin olabilirliğini, devrimci mücadelenin başarısını imkansız olarak sunar. Yılgınlık, kaçkınlık ve güvensizlik üretir. Reformlar için mücadeleyi "nihai zafer" olarak görür. Dolayısıyla sistem içi mücadeleyi adres gösterir ve bunun bir tercihi olmayıp zorunluluk olduğunu savunur. Reformist, yasalıcı çizginin doğal sonucu olarak illegal mücadeleye ve onun aracı olan örgüte düşmanlık güder. İlegal ve silahlı mücadeleye

çözüksüzlük sunar. Hatta bu mücadelelerin işçi sınıfına kaybettirdiğini, hakim sınıfların hak gasplarını büyütmesine olanak sunduğunu dahi söyler. Tasfiyeciliğin bunlara alternatif olarak gösterdiği düzen içinde yasal, etkisiz şekilsiz örgütlenmeler ve “mücadele”dir. İlegal ve silahlı mücadeleyi katı bir şekilde reddeder ve açıkta saldırır. Zaman zaman da “şimdi başarı şansı yok ileride deneyelim” tarzında örtülü biçimde kendini gösterir. *“Tasfiyeciliğin özü, yer altının reddedilmesi tasfiyesi, onun yerine ne pahasına olursa olsun yasal olarak çalışan, biçimden yoksun bir örgüt konmasıdır. Bu nedenledir ki partinin reddettiği şey yasal çalışma üzerine ısrar değildir. Parti eski partinin adına parti denemeyecek biçimden yoksun ‘açık’ bir şey ile değiştirmesini kınamaktır.” (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sol Yayınları, s. 311)*

İşte bu çizgisi nedeniyle taşıyanın “niyetinden” bağımsız bir burjuva ideolojisi olarak işçi sınıfının burjuvazinin bir eklentisi haline getirmenin aracıdır tasfiyecilik. *“Zira bu akımın adres gösterdiği reformizm, işçi sınıfının devrimci militan yanını törpüler, devrimcilikten uzaklaştırır, sınıf bilincini dumura uğratar. Tasfiyecilik, işçi sınıfının içerisine burjuva fikirlerin taşınmasıdır. Zira reformizm legalizm, proleter ideolojiye yabancıdır, işçi sınıfının tarihsel misyonuna, devrimci niteliğine, amaç ve hedefine aykırıdır. Tasfiyecilik sadece işçi sınıfının eski partisinin tasfiyesi (yani sağıtılması, yıkılması) demek değildir, aynı zamanda proletaryanın sınıf bağımsızlığının yıkılması burjuva fikirleriyle sınıf bilincinin baştan çıkarılmasıdır.” (A.g.e, s. 255)* İlegal örgüte ve mücadeleye duyulan düşmanlıkta esasen buradan gelir. Zira bu araçların ortadan kaldırılmasıyla proletaryanın sınıf bilincini ve bağımsızlığının yok edilebilmesinin ne kadar kolaylaşacağı görülür. Özcesi tasfiyecilik teslimiyet demektir. Devrimin yerine reformizmi koymanın nesnel karşılığı bu düzene teslim olmaktır. Reformizm devrimden vazgeçmek demektir. Kitlelerin kurtuluşunu imkansızlaştırmaktır. Reformizm sömürünün ve baskının devamı demektir. Dolayısıyla tasfiyecilik devrimcilikten vazgeçmektir. Proletarya yerine burjuvaziye hizmet etmektir. Yani tasfiyecilik karşı devrimci bir ideolojidir.

Bu ideolojinin kaynağı hiç kuşkusuz burjuvazidir. Her yönü ile onun çıkarlarına hizmet eder. Burjuvazi her

zaman işçi sınıfını düzen içinde, devrim altında tutmak ister. Onun devrimciliğini öldürmek için can atar. İşçi sınıfının partisini yok etmek, yapamıyorsa da düzen içine çekerek etkisizleştirmeye çalışır. Bu hedefle fiziksel saldırılar (imha, katletme, tutuklama vb.) ideolojik saldırılarla tamamlanır. Bu doğrultuda işçi sınıfını devrimcilikten vazgeçirmek adına reformist-liberal görüşler yayılmak istenir. İlegal mücadelenin gereksizliği, devrimin imkansızlığı gibi burjuva fikirler ileri sürülüyor. Bu tasfiyecilik işçi sınıfı içine taşıyansa küçük burjuvazidir. Devrimci saflardaki küçük burjuvazinin kaçınılmaz varlığı tasfiyeciliğin yayılma zeminidir. Bilindiği gibi devrimci mücadelenin ivmelendiği dönemlerde küçük burjuvaların sistemle yaşadığı çelişkiler gereği kitlese bir biçimde devrimci saflara akar. Hatta zamanla sayısal ağırlığı işçi ve köylü kökenli kadro ve militanları çok aşar. Küçük burjuva örgütler devrimci hareket içindeki ağırlığını artırır. Bazıları, Marksizmin, devrimciliğin, silahlı-ilegal mücadelenin söylemde en keskin “savunucuları” olurlar. Lakin sınıf karakterleri ve çıkarları icabı, Marksizmi ve devrimciliği kavrayışları her daim çarpıktır. En keskin söylemlerle savundukları hatta pratikleriyle ortaya koydukları, “Marksist” oldukları dönemde dahi reformist bir anlayışla sistem ile uzlaşmaya meyillidiler. Onları Marksizme, devrimci saflara çeken güçtür, devrimci dalgalanmadır. Bu dalga değişmeye, aleyhe döndüğünde, süreç zorlaştığında, devrimci mücadelenin ivmesi düştüğünde safları ilk terk eden karakterleri gereği bu küçük burjuvalar olur. Bu süreçlerde küçük burjuva örgüt ve bireyler tasfiyecilikten -burjuva ideolojiden- en çok etkilenen kesimlerdir. Ve daha önce devrimci safları doldurduğu hızla safları terk etmeye başlar. Tasfiyecilik bu kaçışın, kaçkınlığın ideolojisi -teorisi- gerekçesidir. Bu kesimler daha önce sözde en keskin biçimde savundukları silahlı-ilegal mücadeleye sırtını dönmekle kalmaz küfür edecek düzeyde saldırırlar. Silahlı-ilegal mücadelenin başarısız olmaya mahkum olduğundan, ülkemizde silahlı mücadeleye şartların uygun olmadığına kadar türlü türlü uyduruk teoriler ortaya atarlar. Amaç kendi kaçışlarını perdelemek, kendileri ile birlikte işçi sınıfı ve ezilenleri de düzenin bataklığına sürüklemektir. Tasfiyecilerin gerçek niyetlerini gizlemeleri tipik karakteridir. Şekilden şekle girerler. Nihayetinde burjuvazinin ideolojik bombardımanı ile bir-

likte küçük burjuvazinin kaçışının yaratmış olduğu ters rüzgar işçi sınıfı ve ezilen kesimler de etkili olabilir, hatta devrimci saflardan koparabilir. Veya hut devrimcilikte ısrar eden saflarda tutunmaya çalışan kesimler üzerinde liberal tahribatlar yaratabilir.

90’lı yıllarda yaşanan tasfiyecilik dalga yukarıda aktardığımız sürecin net bir örneğini oluşturur. 70’li yıllarda devrimci mücadelenin ivmelendiği, Çin Halk Cumhuriyeti gibi sosyalist ülkelerin varlığı, RSE’nin sosyalist maskesini dahaca çıkarmadığı bir konjonktürde, ülkemizde küçük burjuvalar devrimci safları doldurmuştur. Önce 12 Eylül AFC’sinin silindir etkisi, ardından RSE’nin çöküşü, ve neoliberal ideolojik saldırıların yoğunlaşması başta Dev-Yol, TDKP gibi en kitlese örgütler olmak üzere küçük burjuva hareketlerin önemli bir kısmı soluğu düzen bataklığında almışlardır.

Bugünde egemen sınıflar burjuva ideolojisiyle dünya çapında tasfiyecilik rüzgarlar estirmeyi sürdürüyor. Daha dün tasfiyecilik ideolojinin etkisiyle düzen içileşen, liberalleşen, reformistleşenler bugün alenen tasfiyeciliğin bayraktarlığını yapmaktadırlar. Bu kesimler hep birlikte devrimcilğe silahlı-ilegal mücadeleye saldırmayı sürdürmektedir. Silahlı illegal mücadelenin gelişen teknoloji nedeni ile imkansızlaştığı gibi yığınlık üretmeyi hedefleyen teoriler her tarafta doluşmaktadır. Liberal teoriler allanıp pullanmakta, yine her zaman olduğu gibi reformizm tek “mantıklı” (!) yol olarak gösterilmektedir. Kitleler egemen sınıf kliklerinin peşinde “adalet ve demokrasi” mücadelesine çağrılmaktadır. “Toplumsal Barış” kisvesi altında sınıf iş birliği kutsanmaktadır. “Demokratik Cumhuriyet”, “Demokratik parlamenter sistem” “ortak vatan” söylemleri ile kitlelere sistemle uzlaşma formülleri zerk edilmektedir.

Tasfiyeciliğin devrimci hareket nezdinde önemli tahribatlar yarattığı açıktır. Denilebilir ki nu ideolojinin devrimci saflardaki etkisi zirve yapmıştır. Nitekim birçok devrimci yapının bugün liberal-reformist söylemler pratiklere saplanma nedeni bu etkidir. Proleter devrim, sınıfsallık adeta unutulmuştur. Kimi devrimci yapılar seçimleri adeta kurtuluş olarak sunabilmekte, CHP ile “demokrasi cephesi” peşinde koşabilmektedir. Küçük burjuva devrimci örgütlerle, reformist örgütlenmeler arasındaki ayrımın gittikçe silikleştiği bir dönemde yaşıyoruz. Devletin 2015’ten bu yana

tırmandırdığı faşist saldırganlık küçük burjuva örgütlerde adeta bir şok etkisi yaratarak tasfiyecilik düzen içi eğilimleri kuvvetlendirmiştir. Egemen sınıf kliklerinden birine seçimlerde destek sunulacak ve bu kliğin “zaferi” halkın zaferi olarak gösterilecek kadar düzen içileşme söz konusudur. İdeolojik ve politik anlamdaki düzen içileşme örgütsel anlamda da legalizme olan yönelimin artmasına neden olmaktadır. Nitekim bugün devrimci hareket içerisinde legalleşmeyi savunanlar çıkabilmektedir. Silahlı ve illegal mücadelede ısrar ediyor görünen kimi yapılar esas olan mücadele biçimini devrimci değil reformist bir içerikle ele almaya başlamışlardır.

Keza kolektiften kopan hizip, tasfiyeciliğin en çok etkilediği kesim olmuştur. Proletarya Partisi saflarında bulunan küçük burjuva ideolojiden etkilenen kadro ve militanların bir kısmını saflarında toplaması tesadüfi değildir. Zira yukarıda da belirttiğimiz gibi küçük burjuvazi tasfiyecilikten etkilenmeye en açık kesimdir. Bu etkilenim zamanla bu unsurların kolektifin siyasi çizgisine, MLM’ye güvensizlik duymasına neden olmuştur. Zamanla tasfiyecilik-liberal etkiler, KP anlayışlarından, devrim ve ittifak teorilerine, taktiksel politikalara yaklaşıma kadar bir dizi alanda kendini göstermeye başlamıştır. Bu liberal yaklaşımları kolektifin komünist çizgisiyle uyuşmamaya başladığında önce kolektifi meşru olmayan yollarla kendi çizgilerine çekmeye, komünist çizgiyi tasfiye etmeye çalışmışlardır. Bunu başaramadıklarında, komünistlerin direnci ile karşılaştıklarında kendilerini kolektifin dışına atarak, sağ tasfiyeciliği icat ettiler. Bugünse ideolojik olarak çürümenin, reformizm-liberalizme kayışın içerisindedirler. Bu anlamıyla tasfiyecilik ideolojiden etkilenimin sonuçlarına ilişkin zengin deneyim sunmaktadırlar.

Nihayetinde tasfiyeciliğe karşı ideolojik mücadele, bugün MLM’lerin önündeki en önemli görevlerden biridir. Öncelikle ideolojik ve politik donanımımızı güçlendirmeliyiz. MLM’ye hakim olmalıyız. Tasfiyeciliğin ideolojik ve politik alandaki görünümünü, arkasında yatan burjuva emelleri açığa çıkarmalı ve teşhir etmeliyiz. Sınıf mücadelesini ve devrimciliği geliştirmeli, her alanda yüksek sesle haykırmalıyız. Tasfiyeciliğe karşı, onun çıkmaz yol olarak gösterdiği devrimci mücadeleyi büyütme en güçlü panzehirdir.

"Yüz Yıllık Anlaşma, Yüz Yıllık Direnişle Yok Edilecek"

Bir kez daha emperyalistlerin Filistin meselesine sahtekarca ve çözümsüzlüğü dayatan bir tarzda yaklaştıklarına tanık olmaktadır. Bu sefer ki hamle, birçok kez deneyip de başarılı olamayan ABD tarafından "Yüzyılın anlaşması" şeklinde ilan edildi. Bu anlaşma, emperyalizme dair kavrayışı geri olan anlayışları, lanse edilmiş biçimine bakıldığında, umut veren, heyecanlandıran bir anlaşma beklentisine sokmaktadır. Ancak içeriğine ve alınan kararlara bakıldığında, daha önceki onlarca anlaşma ve vaatten öteye gitmeyen, hatta Filistin halkını ve devletini daha da zora sokacak olan bir anlaşma olduğu görülmektedir.

hiçbir hakları ve meşrulukları olmasına rağmen bir ulusun kaderini belirlemeye çalışmaktadırlar.

On yıllardır "ara bulucu" olduklarını iddia eden bu haydut devletler tarafından yapılan her "ateşkes", "barış" anlaşmalarının ayrıntılarında, ezilen bir ulus pozisyonunda olan Filistinlilerin hakları parça parça kırılmakta; öte taraftan işgalci pozisyonunda bulunan İsrail'e her seferinde yeni misyonlar biçilmekte, bir anlamıyla "dokunulmazlık" zırhı ve sınırları giderek genişletilmektedir. Bunları fırsat bilen siyonist İsrail devleti ise, saldırılarını daha bir pervasızlaştırmakta, sadece Filistin'e değil, diğer bölge ülkelerine de ciddi bir tehdit

lünmez" başkenti olarak kabul edildi. ABD tarafından 2017 yılında alınan ve büyük tepkilere yol açan bu kararın bu tek taraflı anlaşmayla garanti altına alınması, yukarı da ifade ettiğimiz tasfiye adımlarından biridir.

Bu anlaşmanın Filistin'e lütfettiği (!) maddelerden birinde; Filistin'e başkenti Kudüs'ün doğusunda bir bölgede yer alan bağımsız bir devlet öngörülmektedir. Trump'un iddiasına göre, Filistinliler bugünkünden 2 kat daha fazla toprağa sahip olacaklar ama nasıl? İsrail'e koşulsuz verilen haklar, Filistin için şartlara bağlanmaktadır. Buna göre Filistin'in bölgeye sahip olması, ABD tarafından bağımsız bir devlet olarak tanınması

Ama gelen tepkilerden anlaşılacaktır ki, bu onurlu halk dayatılan bu kölelik koşullarını kabul etmeyecektir.

Anlaşmanın diğer maddelerinde İsrail açık bir şekilde bölgenin hakimi yapılmak istenmektedir. Mescid-i Aksa'nın statüsünün değişmeyeceği, İsrail'in bu bölgenin güvenliğini sağlamaya ve Müslümanların Mescid-i Aksa'daki ibadetlerini yapmasını temin etmeye devam edeceği de diğer bir maddenin kapsamında. Silahların gölgesinde, izin verildiği oranda bu bölgeye girilecek olması da büyük tartışmalara ve çatışmalara yol açacak gibi görünmektedir.

ABD emperyalizminin İsrail ile birlikte yaptığı bu tek taraflı anlaşmanın hedeflerinden biri İsrail'in hakimiyet alanını genişletmek ve bunun üzerinden bölgede daha fazla etkin hale gelmektir.

Anlaşmanın diğer bir ayağı ise emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin, Filistin ulusu gibi ezilen ama direngen, ezilen ama dayatılanı kabul etmeyerek onların oyunlarını bir anlamda bozan ulusları tahakküm altına almak olarak da okunabilir. Ezilen uluslar üzerindeki bu baskı ve sindirme politikasının Ortadoğu'da sadece Filistinlilerle sınırlı kalmayacağı açıktır. Bir süredir Rojava'da demokratik bir yönetim oluşturmaya çalışan cihatçı çetelere karşı mücadele yürüten, ÖSO adı altındaki TC destekli çetelere ve TC ordusuna karşı geri adım atmayan Kürtler üzerine de benzer planlar yapılmakta emperyalistlere biat etmeleri yoksa hiçbir hakkın tanınmayacağı tehditleri savrulmaktadır.

Bugüne kadar ki onlarca pratikten çok iyi biliyoruz ki, kararlı, inançlı, mücadeleci, direngen bir halkı, ulusu hiçbir güç yenememiştir. Ulusların kendi kaderini tayin mücadelesi ihanetlere ve teslimiyete evrilmemişse, eninde sonunda kazanımlarla sonuçlanacaktır. Bu anlamıyla Filistinlilerin ve Kürtlerin işgalci ve ilhakçılara karşı verdikleri haklı ve meşru mücadelelerini, anti-emperyalist mücadeleyle bütünleştiren adımları atmak, onların mücadelesini sınıf mücadelesiyle birleştirip başarı elde etmek, devrimcilerin, sosyalistlerin, komünistlerin önemli görevlerinden biridir.

Filistin meselesi on yıllardır kanayan bir yara olarak orta yerde durmaktadır. Filistin halkının haklı, meşru ve destansı mücadelesi hala devam etse de, yaklaşık son 20 yıllık süreç içinde, bu mücadelede emperyalistlerin işbirlikçi ve yerli uşakları tarafından defalarca ihanete uğratılmıştır. Bu süreç, mücadeleci, direngen bir politika yerine, teslimiyeti, tasfiyeyi ön plana çıkaran bir hatta ilerlemektedir. Bunu fırsat bilen veya fırsata çevirmek için tetikte bekleyen, sürecin en başından beri işin ana aktörü olan ve sürekli İsrail'in arka bahçesinde hesaplar, planlar yaparak Filistin halkına zulmeden, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist devletler, her defasında timsah gözyaşlarına bürünerek masaya oturmakta,

unsuru olarak konumlanmaktadır. Lübnan, Ürdün, Suriye gibi ülkeler, sık sık İsrail'in hedefi olmaktan kurtulamamaktadırlar.

"YÜZYILIN ANLAŞMASI" NE ANLAMA GELMEKTEDİR?

28 Ocak 2019 günü ABD Başkanı Donald Trump İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu'yu yanına alarak Beyaz Saray'da bir açıklama yaptı ve bu anlaşmayı kamuoyuna duyurdu. Açıklamanın yapılmasından sonra açıkça görüldü ki, bu anlaşma çözüm odaklı olmak yerine, Filistin'in tasfiyesine yöneliktir. Bu plan da yavaş yavaş hayata geçirilecek ve bir süre sonra Filistin diye bir şey kalmayacaktır.

Anlaşmaya göre Kudüs, İsrail'in "bö-

için bu anlaşmayı 4 yıl süre içerisinde kabul etmek zorunda bırakılmaktadır. Bu dört yıllık süre içinde Filistin silahlarla arasına mesafe koyacak ve İsrail işgalini kabul etmek zorunda kalacak. Trump ayrıca, Ortadoğu barış planının bağımsız bir Filistin devleti ve Filistinliler için "son şans" olduğunu söyleyerek bir sonraki adımda yapılacakların da sinyalini vermektedir.

Filistin için bir diğer madde ise, yine şartlara uyulduğu, uslu bir çocuk olduğu müddetçe, 50 milyar dolarlık ekonomik yardım alacağı ve işsizliğin bitireceği yönündedir. Filistin hükümetinin ağzına bir kaşık bal çalarak bir ulusun geleceğiyle ilgili kararlar veren emperyalistler, Filistin halkının on yıllardır sürdürdüğü kararlı mücadelesini bitirebileceğini sanmaktadır.

Devrimle Kanatlanıp Uçmak

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Emekçi Türkiye halkı sosyal ve kültürel olarak tam bir yıkım içerisinde. Ekonomik olarak ise tarifi zor bir sıkışmışlık içerisinde bulunuyor. İntiharlar, kadın katliamları, tecavüzler ve uyuşturucu, çeteleşme vb. bu denli yaygınsa nedeni halkımızın sürüklendiği ekonomik, sosyal ve kültürel yıkım, dibe vuruştur. Halk tepeden bakan, halkı küçümseyen küçük burjuva devrimcileri, yaşadıkları yıkıma, sefaletle rağmen halkın isyan etmiyor olmasına şaşırıyor ve çokça duyduğumuz şu cümleleri "bu halkla devrim olmaz" ya da "bu halktan bir şey çıkmaz" terennüm ediyorlar. Kendi gücüne güvenmeyen, kararsız, titrek küçük burjuvazi ve bu kesimin temsilcisi olan devrimci, demokrat güçler kendi görevlerini unutmış oldukları için önderlik rolünü halka bırakmış olarak düşünüyor, hareket ediyor. İçinden geçtiğimiz koşulların özgünlüğü Gezi İsyanı gibi milyonları etkisine alan ve o milyonların gücünden egemenleri ürkün, korkutan devasa bir enerji çıkaran değil, lokal kalan, küçük çoban ateşleri görünümünde küçük halk hareketleridir.

İşte Sorgun'da, Ordu, Erzincan, Kırklareli, Dedeyazı ve sayamayacağımız kadar çok yerde ağırlıklı olarak köylülerin yer aldığı direnişler buna örnektir. Yine işçilerin öznesi olduğu direnişler var; 15 Şubat'ta, Soma maden işçilerinin aileleri ve Soma halkıyla gerçekleştirdiği ve on binden fazla insanın katıldığı miting, Gebze'de binlerce metal işçisinin öfkesi ve her yana dağılmış çoban ateşlerini saymıyoruz bile. Kadınlar, işçiler, köylüler, üniversite öğrencileri, KHK kıyımına uğrayanlar hiç durmadan eylem hâline. Bu direnişler, yanan bu ateşler daha büyük kalabalıklar halinde harekete geçmemiş olsa da kitlelerin ruh halini anlatıyor. Burada asıl mesele yıkımın, sefaletin içerisinde devrimci olanı görmek, onu büyütme için sarılmaktır.

Her şey gibi halk gerçekliğinin de ikili yönü olduğu, bugünkü durum nasıl ki

belli gelişmelerin buluşmasının, bir toplumun sonucuysa, bugünkü hakim yöne rağmen yanan ve yaygınlaşan direniş ateşleri, halkın muazzam devinimi beklenilmeyen yerlerde boyun eğmediklerini gösteren mücadeleler yaklaşmakta olanı, değiştirilecek olan bugünkü koşullar yerine neyin geleceğini gösteriyor. Halk gerçekliğinin ikili yönünden doğmuştur '68 gençlik hareketi. Bu hareketin içerisinde oluşmuş Deniz, İbrahim, Mahir ve bu hareketin içinde önderleşmişlerdir. '71 devrimci çıkışı, bütün '70'ler boyunca devrime akan "feda kuşağı" bu halk gerçekliğinin eserleriydi. Yakın zamanın destanı Gezi İsyanı ve metal işçilerinin estirdiği fırtına yine bu halk gerçekliğinin eseridir.

Proletarya Partisi kitlelerin kendiliğinden eylemlerine büyük değer verir, onun içinde yer almada tereddüt etmez, ona güç vererek daha da gelişmesi için çalışır. Kitleler hangi durum ve koşullarda harekete geçiyor, diye bu hareketleri inceler, onlardan öğrenir. Eğer doğru sonuçlar çıkartmış, iyi öğrenmişse gelecek olanı görmekte zorlanmaz, ona hazırlanır. Bu hazırlıkla Proletarya Partisi'ni kitle hareketinin başladığı ve yükseldiği sürecin dışardan eklemelenmiş değil içeriden bir güç olarak, onun parçası, yapı taşı olmasını sağlar.

Kitleler içerisinde devrimci çalışmamızın amacı gelecekte kitle hareketinin içerisinde hazırlıklı yer almak olamaz. Kendiliğinden veya devrimci burjuvazinin farklı önderlikleri tarafından hareketler gelişir, hatta bunlar büyük dalgalar biçiminde de olur, fakat bu kitle hareketleri dalgası bütün görkemine rağmen muzaffer bir devrime dönüşmez, bunlar Demokratik Halk Devrimi sürecinin parçaları olarak, devrime hizmet ederler. Proletarya Partisi'nin devrimci kitle çalışması Demokratik Halk Devrimi'nin zaferi için kitleleri örgütlemek, Halk Savaşı'na seferber etmek içindir.

Yukarıda sözünü ettiğimiz çoban

ateşleri daha güçlü kitle hareketlerinin habercisidir. Tam bu süreçte Proletarya Partisi kitlelere doğru yeni bir hamle yapmış, militanlarına devrimci kitle çalışması için bir program koymuştur. Sefalet koşullarına sessiz kaldığını düşünen kibirli, halka tepeden bakan küçük burjuvazi kitlelere devrimci bilinç taşıyamaz, bu proleter devrimci militanın görevidir. Bu militan söz ve eylemi kuşanmış olarak devrimci çalışma için kitlelerin kalbine doğru aşmalı ki onu kavrasın, örgütlesin ve harekete geçsin. Sürecin tam da böyle işleminin önünde militan yapımızın taşıdığı bazı özellikler engel olmaktadır.

Sürecin devrimci çalışmanın içerisinde yer alan her militanı önderleştirme gibi bir karakteri var, misyonunu kavramış olarak konumlanan militanın kitle çalışması kavrayışına uygun ilerleyecektir. Bu tür bir çalışma ile diğer çalışmalar belirgin biçimde birbirinden ayrışır, kitleler ise bu ayrımın görmede gecikmezler. Kitleler hala '70'li, '80'li, '90'lı yılların militanlarından bahsediyor, onları sevgiyle anıyorsa bunun sergilenen militan tarzının yarattığı farktan kaynaklandığını söyleyebiliriz. Onlar da şimdi ki gibi gençler, onların hikayesi pervane ile şemin hikayesi gibidir. Şem (mum) aşktır, ışık saçan, aydınlatan, yakan! Dimdiktir, kendine ulaşılmasını, fethedilmesini bekler. Pervane (kelebek) o ışık olan, aydınlık olan aşka uçandır! Aşka uçarak onu fethetmeye çalışandır Pervane. Kanatlarının tutuşması, yanıp kavrulması ışığa olan aşkındandır. Devrim de bahsettiğimiz dönemlerin militanı için bir aşktır. Halkın kurtuluş davasından, mücadelesinden başka büyük aşk var mı? Marks bu yüzden mücadeleyle mutluluğu özdeşleştirir, "mutluluk mücadele etmektir" der. Sınıf mücadelesini güçlü biçimde kavrayan militan tereddüt-

süz öne atılır, o kavrayış düzeyi karşı konulmaz biçimde onu öne çıkarır.

Öne çıkma gibi bir sorun yaşıyor militanlar. Kendini sıradanlaştırıyor, sıradan bir devrimci (sanki mümkünmüş) gibi kalıyor. Elbette belli pratikler içerisinde ama ne bu pratiklerde ve ne de kitle içinde yürüttüğü faaliyette bir önder gibi değildir. Bu tarza sahip yoldaşlar her yeredir. Fabrikada çalışıyordur ama iş ve işyeri güvenliği için öne çıkmıyor, işçilerin yüreklerine kıvılcıklar düşürmüyor. Mahallede de aynı edilgenlik, kadınsa eğer kadın cinsinin o yakıcı sorunlarını sahiplenme de de aynı tutum. Devrim kitlelere dokunan, onu kurcalayan, örgütleyen militan talep ediyor. Politik gerilik, deneyimsizlik belli ölçülerde engelleyici ya da sözünü ettiğimiz militan profilinin oluşumunda etkili olabilir. Fakat bu eksikliklerin aşılması mümkün. Faaliyetin önüne, mücadelesinin ön saflarına çıkmak dışında bir militanlık yoktur, olamaz. Bu tarz bir devrimcilik dışında bütün tarzlar sıradanlığa çıkar. Sıradanlığı, sıradanlaşmayı reddediyoruz.

"Eğer sahnede değilsen, istediğin yerde olsan da önemi yoktur. Sistemin hedefi, sahnede olmaman koşuluyla her yerde olmalıdır. Eğer bir yerde hazır olman gerektiği halde orada değilsen, artık istediğin yerde bulunabilirsin." (Ali Şeriatî'den akt. A. H. Kaytan)

Militanları yalnızca sahneye değil. Öne çıkmaya, buldukları her alanda önder rolü oynamaya davet ediyoruz. Pervaneler gibi ışığa ışığa doğru kanat açalım. Militanın gelişimi, kendini gerçek manada gerçekleştirme si çekincesiz biçimde, önderleşmek üzere konumlanmasıyla olur. Gerisi zamandır.

'Ya İçindedesindir Çemberin ya da Dışında'

"Ya içindedesindir çemberin

Ya da dışında yer alacaksın

Kendin içindeyken

Kafan dışındaysa

Çaresi yok kardeşim.

Her akşam içip içip,

Mutsuz olacaksın."

Çember adlı şiirinde sıkça yaşanan bir durumu böyle ifade ediyor Murathan Mungan. Devrimci mücadelenin içinde olduğumuz için çemberin içinde ya da dışında olmak diye bir sorunumuz olmadığını düşünüyoruz. "Her akşam içip içip kederlenmek" bir yana sıcak pratiğin içinde koşturuyoruz. O halde mücadele içindeki duruşumuza, görevlerimize yaklaşımımıza, gelişim seyrimize, coşkumuza, kat ettiğimiz mesafeye, yoldaşlarımızla ve kitlelerle ilişkilerimize, işimizi keyfi yapıp yapmadığımıza dönüp bir bakalım.

Eğer yaşamımızda durağanlık, coşkusuzluk, kendini tekrar, görevlerimizi layıkıyla yerine getirememeye, her başarısızlığa bir bahane bulma eğilimi hakim haldeyse ve biz de artık bu duruma alışmışsak "çemberin içinde ya da dışında olmak" meselesini bir kez daha düşünmemiz gerekir. Düşünmemiz gerekir çünkü bedenimiz ve ruhumuzla bulunduğumuz yerde değilsek, kısa vadede görevlerimizi yerine getiremeyiz; uzun vadede ise bu durum bizi tükenişe götürür.

"Çemberin ne içinde ne de dışında olma" durumu özellikle pratik yaşamda açığa çıkar. Her alanda pek çok örnekle karşılaşabiliriz. Eğer nöbetçi, bedeni orada olmasına rağmen kafası nöbet yerinde değilse; bir randevuya giderken, randevu yeri belirlerken, randevu anında illegal yaşamın en temel kurallarına uymuyorsak ya da daha da ötesi uyuyakalıp randevuya gitmiyorsak; yayını nasıl daha nitelikli hale getirebiliriz ya da bir yazıyı nasıl

daha iyi yazabilirizim kaygısını yeterince gütmüyorsak; gençliğin içinde olmamıza rağmen onları yeterince tanımıyor ve tanıma çabasına da girmiyorsak; koşulları olmasına rağmen yeterince okumuyor, araştırmıyor, üretmiyorsak; yaşama bir devrimci gözüyle (yaşamının ağırlık noktasını mücadele ve gereklilikleri oluşturmalı. Böyle olduğu zaman gittiğimiz her yerde olanakları açığa çıkarma, girdiğimiz her ortamda insanları kazanabilmenin kaygısı olur) bakmıyorsak; hatalarımızda, zaaflarımızda ısrar ediyorsak; teorimiz ve pratiğimiz birbirini tutmuyorsa; söyleneni yapmakla yetiniyor, kendimizi katmıyor, yaratıcı davranmıyorsak devrimci duruşumuzda bir sorun var demektir.

Peki neden böyle oluyor? Tüm iyi niyetimize, devrimci mücadele yürütme isteğimize rağmen neden ne tam

pratik göstermektedir ki bu "ihamet" çoğu zaman yeterli bir düzeyde değildir.

Devrimci yaşamın zorluklarıyla karşılaştığımızda, işler yolunda gitmediğinde, istediğimiz sonucu alamadığımızda; pes ediyor, karamsarlığa kapılıyor, "başka şeylere" özlem duymaya başlıyoruz. Bir yanımız devam etmek, mücadele etmek, ısrar etmek gerekir derken; diğer yanımız "daha kolay" var diyor. Bu çelişik, inişli çıkışlı, sağlam olmayan duruş ortadan kaldırılmadıkça devrimci yaşamımız istikrara kavuşamaz. Çözülmesi gereken bir sorun olarak karşımızda durur. Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından dolayı küçük burjuvazi yaygındır. Yaşanan sürecin özgünlüğünü de hesaba katacak olursak saflarımızda küçük burjuvazi kendini yeniden ve yeniden üretmeye devam eder. O halde

durumu (yapma isteğimizi) sorgulamamız gerekiyor. Bir şeyi gerçekten istemek için de hakkında bilgi sahibi olmak, gerçekleştirilebilirliğini kavramak gerekiyor.

Devrimin teorisiyle ilgili bilgide yani ekonomi-politik, felsefe ve bilimsel sosyalizm ve bunların ülkemize uygulanması noktasında yeterli bir bilgiye ulaşmak gerekiyor. Lenin "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" diyor ancak bu da pratikle birlikte yapılacak bir iştir. Bu yeterliliğe ulaşamadığımız sürece sorun yaşamaya, ne içinde ne de dışında olmaya devam ederiz. Sürekli lokal tedbirlerle, iradecilikle işi kotarmaya çalışsak da bir sonuca ulaşamayız ve zaten "iradeci" değil "iradeli" olmak gerekiyor. Çünkü iradeci tam kavramadığı noktalarda kendini zorlayarak bir sonuca varmaya çalışır, oysa iradeli işin özünü kavradığı için zorlamak gerekliyorsa da bunu bilinçle yapar. Şeyh Bedreddin iradeyi şöyle tanımlıyor: "İrade demek eşyanın gerçek doğasını anlamak demektir. Ve irade demek, olabileceği, olamayacak olandan ayırabilmek, buna göre davranmak demektir." Bu noktada ise bize engel olan yine küçük burjuvazinin tipik bir özelliği olan "bildiğini sanmak" tır.

Küçük burjuva kökenliler bilgisine çok güvenir. Oradan-buradan, parça parça edinilen, bir bütünlüğü ve hedefi olmayan bilgiler sınıf mücadelesinin gerçekliğiyle karşılaştığında yetersiz kalıyor. Bu nedenle bildiğini sanmak diyoruz. Eğer yapamıyorsak demek ki yeterince bilmiyoruz. Çünkü "bilmek yapmaktır." Şeyh Bedreddin'in yine çok güzel bir tanımlaması var bu konuda: "Ve ben her gün bana yol gösterecek fırsatları görmeden, yanlarından geçip gittim. Bildiğimi sanıyordum çünkü, buydu benim talihsizliğim. Ben biliyorum diyordum. Oysa kim ki bilir; bir daha hiç öğrenemez." Evet o halde "bilen" değil öğrenen ve hep öğrenecek olan olmaya devam etmeliyiz. Yaşam karşısında bizi güçsüz düşüren, çemberin kıyı-

inde ne de tam dışında olabiliyoruz çemberin? Temel ve diğerlerine de zemin sunan esas etken, gelinen küçük burjuva -özellikle de öğrenci- sınıfsal kökendir. Küçük burjuvazi tembeldir, bireycidir, çok çabuk coşup çok çabuk karamsarlığa kapılabilir, rahatçıdır, mülkiyetçidir, bunalımlıdır, sabırsızdır... Bu özellikler maddi yaşam içinde edinilir. Dolayısıyla da birçok davranışımız geldiğimiz sınıfın damgasını taşır. Bir küçük burjuva mücadeleye katılırken sınıfına ve bu sınıfın kazandırdığı özelliklere "ihamet ederek" gelir, gelmesi gerekir ancak

ne yapmak gerekir? Öncelikle şunu belirtelim ki; bir işi iyi yapabilmek için gerekliliğine inanmak ve gerçekten istemek gerekiyor. İyi yaptığımız ya da başarılı olduğumuz işlere dönüp bir bakacak olursak genelde bu nitelikte işler olduğunu görürüz. Bu noktada bir yeterlilik olduktan sonra karşımıza çıkan engel ne olursa olsun onu aşabiliriz. Halkımızın bu durumu çok güzel özetleyen bir sözü var: "Yapmak isteyen bir yolunu bulur; yapmak istemeyen bin bahane bulur." Yani eğer bir şeyleri yapamıyor bu yapamama ya da sürekli mazeretler üretiyorsak,

sında dolaştıran bir diğer nokta kitle-devrim ilişkisi, dolayısıyla kitlelere bakış açımızdır. Söylemde kitlelere, kitlelerin devrimdeki rolünü-önemi, kitlelerden kitlelere bakış açısını savunuruz. Pratiğimize baktığımızda ise söylemle pratiğin yeterince uyumlu olmadığını görüyoruz. Her şeyden önce kendimizi yeterince kitlenin bir parçası olarak görmüyoruz. “Kitlelerin öğrencisi olmadan öğretmeni olunamaz” gerçekliğini atlayarak kendimizi sadece “öğretmen” gibi hissediyoruz. Ama zorluklarla karşılaştığımızda, emeğimizin karşılığını alamadığımızda, kitlelerden gereken tepkiyi görmediğimizde “Bu halk için değmez” sonucuna varabiliyoruz. Aslında burada açığa çıkan, mücadeleye bakışımızın yanlışlığı ve sonucunda kafamızda oluşan yanlışsalı durumdur, yani “Biz halk için mücadele yürütüyoruz, devrimi halk için istiyoruz” dolayısıyla “Halk için fedakarlık yapıyoruz”u düşündüren yanlışsalı durum. Evet yaptığımız iş bunu da kapsar yani halk için bir şeyler istemek, yapmak. Ama bununla sınırlı değildir, olmamalıdır. Her birey devrimi öncelikle kendisi için istemelidir.

Kendimiz ve başkaları için devrim istemek diyalektik bir bağlantı içindedir. Bu çürümüş, yoz düzende suya sabuna dokunmadan “insanca” yaşamaya devam edilebilir mi? Her taraftan kötü kokular yayılan bu düzende “Ben temiz kalabilirim” diyebilir miyiz? Kaldı ki biz “zorluk yaşamamış” olabiliriz ama birileri açıklıktan ölüyor, biz “istediğimizi yapma” koşullarına

sahip olabiliriz ama birileri en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor. İnsan olan başkaları acı çekerken mutlu olabilir mi? Belki acının kaynağı biz değiliz ama çözümün parçası değilsek, sorunun parçası oluruz. Yani neresinden bakarsak bakalım devrim herkesten önce kendimiz için bir zorunluluktur. Ezilenler cephesinde yer aldığımız için de halkla çıkarlarımız ortaktır dolayısıyla halkla yan yana, onlarla birlikte olmalıyız. Halk adına, halk için, halkın önünde, arkasında değil içerisinde, halka “lütüfta bulunarak” değil. Eğer bakış açımız böyle olursa kitleler çağrılarımıza, emeklerimize yanıt vermedikleri zaman “Bunlar için değmez” sonucuna varacağımıza “Başka türlü nasıl anlatabilirim, nasıl yapabilirim, nerede yanlış yapıyorum” sorularını sorarız. Çünkü ne olursa olsun çağrılarımızın kitlelerde yankı bulması gerekir zira onlar olmadan devrim olmaz ve devrim olmak zorunda. Eğer soruna böyle yaklaşmazsak kitlelere güven noktasında sık sık sorunlar yaşarız. Çünkü sınıf mücadelesi düz bir seyir izlemez, yenilgi-yenilgilerle, iniş-çıkışlarla doludur.

Sağlam bir duruşumuz yoksa her yol ayrımı bizden bir şeyler götürür. Belki bir tek olay bizi o kadar etkilemez ama süreklilik olduğu zaman suyun yatağını aşındırması gibi bizi aşındırır. Duruma bir son verene kadar da mücadelede pamuk ipliğine bağlı, zayıf duruşumuz devam edecektir. Bu eğreti duruş bir yerde kendini bitirir.

“Truva” filminde ünlü kahraman

Aşil’in annesi savaşa katılım noktasında kararsız kalan oğluna şunları söylüyor: “Eğer bu savaşa katılmazsan yaşamaya devam edersin; evlenirsin, çocukların olur, onların da çocukları olur. Hepsi ölünceye kadar seni anımsarlar ve severler. Ama ondan sonra unutulursun. Eğer bu savaşa katılırsan ölürsün ama insanlık tarihi binlerce yıl seni unutmayacak, kahraman olacaksın.” İnsanoğlu bu çelişkiyi binlerce yıldır yaşıyor.

Yaşamak daha doğrusu rahat yaşamak ile insanca yaşamak arasında tercih yapma sorunu da hep gündemde oldu. Aşil sonunda savaşa katılmayı tercih etti ve biz bugün hala ondan söz ediyoruz. Biz de böyle bir tercih yaptık. Bu olumlu, devrimci sonra hala geride kalanlardan tam kopmamışsak, her zorlukta gözlerimiz arkada kalanlara dönüyorsa yani geride “yakılmayan gemilerimiz” varsa; tam olarak, her şeyimizle bulunduğu yere ait olma noktasında sorun yaşarız. Çünkü o gemiler zayıf düştüğümüz anlarda bizi alıp, terk ettiğimiz o köhne düzene, “rahat yaşama” geri götürmek üzere beklemektedir.

Büyük bir karar vermişizdir ama yeterince büyük düşünmüyoruz demektir. Geride bırakılan ailemiz, mesleğimiz, olanaklarımız her zorlukta umut ışığı olabiliyorsa bizim için demek ki düşlerimiz hala çok küçük. O zaman ne istediğimizi, neden istediğimizi bir kez daha sorgulamalıyız. Yoksa ne içinde oluruz çemberin ne de di-

şında. İçinde olmak da dışında olmak da mutlu etmez bizi. Bunalım yaşarız oysa devrimcilik bunalımları, sıkıntıları, çelişkileri çözmek yaşama alternatif olmak buna paralel de mutlu olmaktır. Yaşamın akışı içinde olup bitenlerin nedenlerini ve sonuçlarını bilebilmenin bunları açıklayabilmenin getirdiği mutluluktur bu. Sorunlarla karşılaşmak ve onları çözmekten mutluluk duymaya başladığımız zaman devrimleşmeye başlamışızdır. Çünkü yaşam çelişki; çelişki ise birlik ve mücadeledir. Birlik geçici ve geçicidir esası mücadeledir. Sorunlardan kaçırırsak yaşamdan, canlılıktan kaçırıyoruz demektir. Çelişki bizi mutsuz ediyorsa, hayatta mutlu olamayız. Çünkü hayat çelişkidir. (Nerede olursak olalım fark etmez)

Unutmayalım ki tek başımıza yaşamıyoruz, kolektifin bir parçasıyız. Tek başımıza her sorunu çözemeyebiliriz. Sorunların tanımlanmasından çözüme kadar her aşamada kolektiften, yoldaşlardan yardım almak, onlarla birlikte yürümek bizi güçlendirecektir. Zaten böyle olmazsa kolektifi yeterince hissetmek mümkün olmaz. Biz kolektife aitez oradan başka bir yaşamımız yok. Bizim evimiz, ailemiz, her şeyimiz burası o halde sorunlarımız, zaaflarımız, mutluluklarımız, kederlerimiz her şey ama her şey yoldaşlarla paylaşılmalı.

Mücadeleyi ve mutlulukları büyütebilmek; eksikleri, zaafı, sorunları, acıları da küçültebilmek –yok etmek için... Ama iç çelişkinin belirleyici olduğunu, biz istemediğimiz ve çaba göstermediğimiz sürece taştan civciv çıkamayacağını da unutmadan... Sonuç olarak mücadelede sağlam bir duruş sergileyemiyorsak, bugün dünden daha ileri bir noktada değilsek, görevlerimizi olması gerektiği gibi yapamıyorsak, yeterince mutlu değilsek; dönüp durduğumuz zemine, zaafımıza, bizi güçsüz düşüren zayıf yanlarımıza, hatalarımıza tekrar sorgulayıcı bir gözle bakmamız gerekiyor. “Hatalardan arınma süreci aynı zamanda bir inceleme, öğrenme ve ilerleme sürecidir. İnceleme tarzımızın düzeltilmesi, çelişkilerin çözülmesindeki yöntemimizin düzeltilmesini de içerir. Öyleyse yapmamız gereken şey hatalarımızın, eksikliklerimizin dayandığı zaafı ortaya koymak olmalıdır... Hataların ya da eksikliklerin belirlenmesi ne olduğumuz ve hedeflerimizle ilişkilidir.”

Dünden Bugüne Kıbrıs Sorunu

Kıbrıs, jeo-stratejik konumu sebebiyle özellikle son birkaç yüzyıldır, sürekli olarak Doğu Akdeniz'in paylaşılmasını ve bir sorun olarak gündemde kalan yerlerinden biri olmuştur. Ada, 1571 yılında Osmanlı istilasına uğramış ve 1800'lü yıllara kadar Osmanlı denetiminde kalmıştır. Nüfusun büyük çoğunluğu Rumlardan oluşmakla birlikte bu dönemde Osmanlı tarafından, Türklerin de adaya yerleştirilmesiyle birlikte demografik yapıda değişimler yaşanmıştır. 1800'lü yılların sonunda İngiltere'ye kiralanmış ada, artık bir İngiliz sömürgesine dönüşmüş ve uzun yıllar İngilizlerin idaresi altında kalmıştır. Lozan'dan sonra ise Türkiye, ada üzerindeki haklarını tümüyle İngiltere'ye devretmiştir. Bu süreçte İngilizlere karşı ada halkı tarafından çeşitli direnişler de örgütlenmiş, bunun yanında Yunan ve Türk devletlerinin çeşitli kışkırtmaları sonucu adadaki Türk ve Rum kökenliler arasında da çeşitli çatışmalar yaşanmıştır. Tüm bunlar Kıbrıs'ın statüsünün yeniden uluslararası platformda tartışılmasına giden bir sürece dönüşmüştür.

Nihayetinde 1960'a geldiğinde esasta İngilizlerin tahakkümünde, bunun yanı sıra Türkiye ve Yunanistan'ın da garantör ülkeler olarak askeri ve siyasi nüfuzunun bulunduğu bir devlet kurulmuştu. İngilizlerin askeri üsleri ve bu üslerin civarındaki topraklar, İngiliz denetiminde kalmaya devam etmiş, aynı zamanda garantör ülkeler olarak Yunanistan ve Türkiye'ye de Ada'da asker bulundurma izni verilmiştir. İlan edilen bu devlet, egemen ve bağımsız bir devlet değil, söz konusu ülkelerin kısmi anlaşmasının bir sonucu olarak doğmuştur fakat bu da çözüm olmamış ve çeşitli siyasi gelişmeler mazeret olarak gösterilerek 1974 yılında adanın bir bölümü, Türkiye tarafından işgal edilmiş, Türkiye işgalindeki bölgede KKTC adıyla yeni bir devlet ilan edilmiştir.

Ada üzerinde hegemonya mücadelesi bugün de sürerken Kıbrıs sorunu, son yaşanan gelişmeler ışığında yakınlığını daha da arttırmıştır. Türkiye ve Yunanistan arasında yıllardır süregelen krizin en büyük paydasını oluşturan Kıbrıs ve Ege'de karasuların belirlenmesi sorunu, aynı zamanda Batılı emperyalistler açısından da önemli

bir yerde durmaktadır. Batı emperyalizminin önemli bir parçası olarak İngiltere'nin ciddi oranda askeri gücü ve hava üsleri Kıbrıs'ta konumlanmıştır. Bu durum Kıbrıs'ın, İngiltere açısından vazgeçilmez bir mevzisi ve Doğu Akdeniz'de konuşlanmış "sabit bir uçak gemisi" olduğu anlamına gelmektedir.

Kıbrıs, coğrafi konumu itibarıyla hem Ortadoğu'dan Avrupa'ya uzanan deniz yolunun kontrolü; hem dünyanın kaynakları kazanan Ortadoğu'ya yakınlığı; hem de çevresinde bulunan doğalgaz rezervleri ile jeo-stratejik önemini yanı sıra ekonomik olarak da önem kazanmış ve bugün hala başta emperyalistler olmak üzere bölge devletleri için de paylaşılmasını ve üzerinde tahakküm satrancı-

nın oynandığı alanlardan biri haline gelmiştir. Tüm bu sebeplerle Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğü, bölgede çıkarları olan emperyalistler ve uşakları arasındaki dalaşın bir ürünüdür. Bu çekişme, bölgede esasta Türk ve Yunan hakim sınıfları arasında gelişmektedir.

Son dönemde Kıbrıs çevresinde keşfedilen zengin doğalgaz rezervleri, emperyalistlerin iştahını hayli kabartmış, bu kaynakları yağmalamak için birçok enerji tekeli bölgeye akın etmiştir. Bu tekellerin yağmasını kolaylaştırmak ve pastadan pay kapmak için Yunanistan, İsrail, Kıbrıs ve Mısır arasında anlaşma sağlanmıştır. Fransız, İtalyan ve Amerikan enerji şirketleri bölgede arama ve sondaj çalışmalarına başlamıştır. Oyunun dışında bırakılan Türkiye ise ilk olarak Kıbrıs çevresinde birçok parselde tek taraflı MEB (Münhasır Ekonomik Bölge)

ilan etmiştir ve halihazırda tartışmalı birçok alanı da kendi MEB'ine dahil etmiş, ardından ise sondaj gemilerini bölgeye göndermiştir. Bununla da yetinmeyerek Libya'da süren savaşın taraflarından Serrac hükümetiyle anlaşarak Libya ile deniz sınırı belirlemiş, Mora yarımadasının ve Girit'in güneyine kadar uzanan bir hat üzerinde hak iddia eder pozisyona gelmiştir.

Bunun karşılığında Yunanistan başta olmak üzere doğalgaz anlaşmasının yapıldığı taraf ülkeler ve AB, Türkiye'nin adımlarını uluslararası hukuka aykırı ilan ederek, söz konusu parsellerde Türkiye'nin hiç bir hakkı olmadığını iddia etmiştir. Doğallığında tüm bunlar, bölgede özellikle Kıbrıs ve Doğu Akdeniz'de taraflar arasında sıcak çatışma riskini de doğurmuş-

menlerin temsilcisi olan Akıncı'nın bu açıklamaları; tek başına Türkiye'nin dahi bu dalaştan pay kapmasının ne kadar zor olacağını görerek, bölgedeki diğer gerici güçlere göz kırpmaya, onlarla anlaşmanın yolunu arama ve halkın bu talebinin iç politika malzemesi yapılması anlamına gelmektedir. Bunu henüz çekingen bir biçimde dile getirselere dahi yakın zamanda daha yüksek sesle dile getirecekleri aşıkardır.

Gerici iktidarın bu yeni söylemlerine nazaran Kuzey Kıbrıs halkının işgale ve bağımlılığa karşı tepkisi yeni değildir. Geçmişten bu yana birçok kez halk tarafından protestolarla Türkiye işgaline karşı bağımsızlık şiarları haykırılmıştır. Özellikle "2011 Kuzey Kıbrıs Protestoları" olarak tarihe geçen eylemsellik süreci, bunun en net ifadelerinden biridir.

Kıbrıs halkının bu taleplerine karşı Türkiye cephesinden saldırılar gecikmemiş, Kıbrıs üzerindeki işgalci politikasının çökmeye başlamasıyla da tehditler savurmaya başlamıştır. Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkını tümüyle reddeden, kendisine bağımlı yapıyı muhafaza etmek için uğraşan Türkiye'nin, diğer tüm bölgelerde olduğu gibi Doğu Akdeniz'de de gerici politikaları çöküş aşamasındadır. Kıbrıs halkı, Türkiye veya bir başka gerici iktidarın garantörlüğünün kendisine fayda değil bağımlılıktan başka bir şey sağlamayacağını bilmektedir.

Bölgedeki gerici iktidarlar, aynı zamanda halkların gerici sınıflara karşı, bu gerici sınıfların haksız çıkar çatışmalarına ve savaşlarına karşı ortak mücadelesini engellemek için şovenizmi bir silah gibi kullanmaktadır. Özellikle halkları şovenizm ile zehirlemek için yoğun bir biçimde medya aracılığı ile "ülke çıkarları savunusu" adı altında şovenist kışkırtmalarda bulunmaktadır. Bölge halkları için en büyük tehlikelerden biri budur. Ancak tüm bunların aşılması, bölgede var olan Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının, bölgeyi talana giren emperyalistlere ve onların yerel uşaklarına karşı ortak mücadelesiyle mümkün olacaktır.

tur. Böylece son dönemde yaşanan gelişmelerle mesele, "Kıbrıs sorunu" olmaktan çıkmış, "Doğu Akdeniz Sorunu"na dönüşmüştür. Bölgedeki kaynakların yağmalanmasında gerici iktidarların yaşadığı anlaşmazlık ise sorunu daha komplike ve riskli bir hale büründürmüştür.

Kuzey Kıbrıs'ta ise son dönemde Türkiye'nin Kıbrıs işgali ve Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'yle farklılaşan çıkarlarına dair yoğun bir tartışma süreci yaşanmaktadır. Kuzey Kıbrıs Cumhurbaşkanı Akıncı, geçtiğimiz günlerde; "Kıbrıs Türk halkı, Rumlara azınlık olmayı veya Türkiye'ye bağımlı olmayı istemiyor. Kendi kendini yöneten ve gerçek manada kendi kurumlarını yöneten ve söz sahibi olan bir yapıyı öz-lüyor" diyerek Türkiye'nin işgalci politikasına ve Kuzey Kıbrıs halkının tam bağımsızlık istemine dikkat çekmiştir. Elbette Kuzey Kıbrıs'ta gerici ege-

Yazının başlangıcı 24. sayfadır

İBRAHİM DİNO: ARMENAK YASAKLANAMAZ, GİZLENEMEZ

Sanatçı, yazar, yönetmenler ve akademisyenler belgeseli sahiplenme çağrısında bulunurken, İbrahim Dino da yasaklanan belgesele dair açıklamada bulundu. İbrahim Dino da belgeseli sahiplenme çağrısı yaparken, Dino'nun çağrısı şu şekilde;

"Tarih yazılır, içinde sultanlar, prensler, ulemanın ileri gelenleri, yenilmez

Halk ürker, zayıf ürker. Yoksul ürker. Yalnız olan ürker. Yetmez, daha da ürksünler diye tüm mabetleri, tüm sarayları, kaleleri, burçları daha da görkemli hale getirilir. Öyle ki, kim bakarsa kendini küçücük ve zayıf, muktedirleri yenilmez bir dev gibi görebilsin. Görebilsin ki biat etsin. İtatte kusur, kullukta hata etmesin. Kanunlar yazılır onlar için. Dinler onların emrine verilir. İlim, irfan sahipleri onların emrine verilir. Yargıçlar, kadılar, engizisyonlar, zindanlar, gardiyanlar, yasaklar onların emrine verilir. Tarih

egemenin verdiği kadar, bahşettiği kadardır. Özgürlük, onların uygun gördüğü kadardır. Bruno bu yüzden engizisyon ateşinde yakılır. Şeyh Bedreddin, Pir Sultan Abdal, SeyitRıza bu yüzden dara çekilir. Nesimi buna sebeptir ki derisi yüzülür. Spartaküs ol nedenledir ki dağa çekilir. Hayatın diyalektiği işlemeye başlar.

Muktedirler varsa, ezilenler de vardır. Sultan varsa, halk da vardır. Efendiler varsa, köleler de vardır. Enverler varsa Armenak'lar da vardır. Zulüm, eşit-

ray bölünür, müze olur. Ağa ölür, maraba özgür olur. Patron ölür, işçi özgür olur.

Zulmün ekonomisinden, zulmün ırkına, cinsiyetine, egemenin dinine kadar, hepsi, gün gelir tarih olur. Bir bölünür, iki olur. Tüm saltanatlar zaman olur, harap olur. Halk gelir, muktedirler zail olur. Armenak bir destandır. Dağa, taşa, toprağa, çocuğa, yaşlıya, kadına, erkeğe, soyluya, soysuza, öksüze, yetime, yoksula, garibana, ekmeğe, işçiye, köylüye, Ermeni'ye, Kürt'e, Türk'e, Rum'a, yüreğe ve bilince değen bir gizli tılsımdır. Bir bilinçtir. Bir felsefedir. Bir aydınlanma, bir özgürleşmedir. Muktedir olmayanların sesi, bu toprakların Spartaküs'üdür. Zihinde Marksizm, elde kılıçtır.

Armenak, Alında Kılıç Yarası, Halklarımızın Yüreğinde Sonsuz Bir İnanç, Zihinlerinde Kaypakkayadır. Armenak, Ermeni İşçi Sınıfının Bir Sıra Neferi, Ermeni Halkının Bıçak Yarasında Kayan Bir Kıvılcım, Anadolu Ve Mezopotamya'nın Kadim Tarihinin Eşsiz Bir Parçasıdır.

Armenak, Alnımızdaki Kılıç Yarasıdır! Faşizm kendi yoluna, Tarih Henüz Aslanlar Tarafından Yazılmadı. Sadece kınamıyoruz, Faşizmden hesap soruyoruz; Armenak bir isim değil, bir felsefedir. Hiç bir güç onu yasaklarla durduramaz! Hesap sor! Armenak Kardeşliğimizdir."

komutanlar, toplumun seçkin ayrıcalıkları vardır. Sarayın kapıları açılır, arsız bir şatafat, sofradan taşan çılgın bir bolluk, eşsiz servetler, 'yüce' egemenlerin göz kamaştıran ihtişamlı hayatları, sorgulanamaz, korkusalan ışıklı iktidarları, muzaffer ordularının soğuk çelikten hasıl keskin kılıçlarının yüreklere korku salan kanlı şakırtıları, karanlık ve yoksul sokaklara çarpar.

onların emrine verilir. Yüce Bizans'ı, Çin Seddini, İskenderiye fenerini, Hırsarcık Kalesini, eşsiz piramitleri, muhteşem kral mezarlarını, Notr Dam Kilisesini, Topkapı Sarayı'nı, Ayasofya'yı anlatırlar. Ama o eserleri yaratan köle emeğinden ve kanından hiç söz etmezler. Söz edilmesini hiç istemezler.

İsteyenleri sevmezler. Köleliğin ve kölelerin hukuğu bile yoktur. Hukuk,

sizlik, saltanat varsa, isyan da vardır. Roma'nın Konsül'ü varsa, kölelerin de Spartaküs'ü vardır. Patronun-ağanın zulmü varsa, halkın da İnce Memed'leri, Kaypakkaya'ları vardır. Kötü varsa, iyi de vardır. Adaletsizlik varsa, isyan da vardır. Gericilik varsa, ileriler de vardır. Allahın sopası yoksa, Halkın da kılıcı vardır. Bizans'ın surları varsa, Alamut'un da kalesi vardır. Sa-

ARMENAK BELGESELİNİN GÖSTERİMİ FRANKFURT'TA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

FRANKFURT- Avrupa'da Köln, Londra, Stockholm ve Atina'nın ardından "Armenak" belgeselinin gösterimi 9 Şubat Pazar günü Almanya'nın Frankfurt'da gerçekleştirildi.

Mayıs Kolektif tarafından hazırlanan belgeselin gösterimi Partizan ve Atılım tarafından gerçekleştirildi. Devrimci, demokrat kurumların da katılım sağladığı belgesel gösterimi, tüm devrim ve komünizm yolunda ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı. Ardından Atılım ve Partizan temsilcileri birer konuşma gerçekleştirerek tarihimize ve değerlerimize sahip çıkmamız gerektiğini ifade ettiler.

Ayrıca, belgeselin önümüzdeki Nisan ve Mayıs aylarında yaygın olarak bir kampanya şeklinde gösteriminin sürdürüleceği duyuruldu.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Kader Özgül Kılıç (Yıldız): 1974 Dersim Hozat Türk Taner köyünde dünyaya geldi. 1993'te gerillaya katıldı. Kader Özgül Kılıç (Yıldız) 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te faşist TC güçleri ile girdiği çatışmada ölüm-

süzleşti.

Kenan Demir (Mehmet Ali Özgür): TKP/ML ileri militanı olan Kenan Demir, 2 Mart 1970 yılında Erzincan'da doğdu. İlk öğrenimini köyünde tamamladıktan sonra 1984

yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşti. Buradaki kısa öğrenim hayatının ardından hemen çalışma yaşamına atıldı. 1989 yılında TKP/ML ile örgütsel ilişkiye geçti.

Özgür Kemal Karabulut ve Komünist önder Mehmet Demirdağ'ın şehit düşmesi Onu derinden sarsmış, onların yaşamından ve mücadelesinden çokça etkilenmişti.

Partili olmanın genç adaylarından olan Kenan Demir, 5 Mart 1998 günü İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu ölümsüzleşti.

“Alnında Kılıç Yarası/Armenak” belgeselinin yasaklanmasına tepki

“Alnında Kılıç Yarası/Armenak” belgeselinin İstanbul ve Ankara’da yasaklanmasına dair tepkiler büyümeye devam ediyor. Yönetmen Ertuğrul Mavioğlu, akademisyen Latife Akyüz ve yazar İbrahim Dino belgeseli sahiplenme çağrısında bulundu. Yasaklanmasına rağmen hala gösterimi yapılan belgesel, Türkiye’de ve Avrupa’da gösterilmeye devam ediyor.

ERTUĞRUL MAVIOĞLU: ARMENAK’IN YASAKLANMASI KABUL EDİLEMEZ

Ertuğrul Mavioğlu da Armenak belgeselinin yasaklanmasına tepki göstererek, duyarlı kamuoyunu belgeseli sahiplenmeye çağırdı. Mavioğlu yaptığı çağrıda şöyle dedi:

“1970’li yılların ortalarından itibaren hızla ivme kazanan devrimci hareketin önde gelen isimlerinden Orhan Bakır’ın yaşamını konu edinmiş “Armenak – Alnında Kılıç Yarası” adlı belgeselin gösterimi İstanbul ve Ankara’da yasaklandı.

Türkiye’nin iki büyük kentinde alınan bu yasak kararı, Armenak adlı belgesele – tıpkı 1915’te Ermenilerin başına getirildiği gibi-Türkiye sınırlarında yaşam hakkı

tanınmayacağına işaretini veriyor. Armenak’ın yasaklanmasının birkaç anlamı var. Bunlardan birincisi devletin uzun bir süredir gerçekleştirmeye çalıştığı hedeflerle yakından alakalı. Türkiye’de devlet, devrimci hafızayı kesin olarak silip yok etmek istiyor. Armenak bu yüzden hedef tahtasında. İkincisi, yasaklanan Armenak belgeselinde bir Ermeni devrimcinin hayatı anlatılıyor. Ermeni’yi ‘piç, kirli döl’ gibi tanımlamalarla aşağılayan ırkçıların, böylesi bir belgesele tahammül göstermesi sürpriz olurdu. Yani Armenak belgeselinin yasaklanması kafatasçı faşist kimliği tüm topluma dayatmak isteyenlerin marifetidir. Ve son olarak Armenak belgeselinin yasaklanması, kötücüllüğü toplumsal ilişkilerin temeli haline getirmek isteyen muktedirin kaçınılmaz refleksidir. Çünkü Armenak’ta herhangi bir devrimci değil, aynı zamanda temas ettiği herkeste unutulmaz bir etki bırakmış, eşitlikçi, paylaşımcı, insanlığın ürettiği iyi değerlerin taşıyıcılarından biri olan Orhan Bakır anlatılıyor. Bireyciliği, adam sendeciliği, yükselmek için başkasının kafasına basmayı öğütleyenlerin Armenak’a

tahammülsüzlüğü çok anlaşılır bir durumdur.

Bu nedenle Armenak belgeselinin yasaklanmasını sadece kınamayıp geçmeyelim, bu belgeselin yapımcılarıyla dayanışma içinde olmakla da yetinmeyelim. Asıl olarak Armenak’ın ulaşabildiğimiz her yerde gösterilmesini ve izlenmesini sağlayalım. Devrimci hafızanın silinmesinin önü ancak böyle kesilebilir.

KHK’Lİ AKADEMİSYEN LATİFE AKYÜZ’DEN ARMENAK BELGESELİNİ SAHIPLENME ÇAĞRISI

Kanun Hükmünde Kararnameler ile ihraç edilen ve yurtdışına çıkmak zorunda kalan akademisyen Latife Akyüz, Armenak belgeselinin yasaklanmasına tepki göstererek, belgeseli sahiplenme çağrısı yaptı. Akyüz’ün çağrısı şu şekilde;

“Kitap yakmak, bilim insanlarını ve sanatçıları kendi varlıkları karşısında tehdit olarak görüp suçlu ilan etmek, edebiyatı, sinemayı bir bütün olarak sanatı yasaklamak bütün totaliter rejimlerin ilk reflekslerinden biri olmuştur. Çünkü faşizmin karanlık

kabusu gerçekler ve bunları dile getiren gerçeğin savunucularıdır. Alnında Kılıç Yarası Armenak’ın yasaklanması gerçeğin yarattığı bu korkunun ürünüdür.

Yaşamını daha güzel bir dünyanın inşasına adanmış ve bu uğurda canını veren bir devrimcinin, ölümünden yıllar sonra hatırlanmasından, onun hayatını ve mücadelesini anlatan bu belgeselingörülmesinden korkuyorlar. Gerçeklerin ayan olmasından, ayanın toplumsallaşmasından korkuyorlar.

Hayatıyla ve mücadelesiyle bizlere yol gösteren, inandığı değerler için canını veren bir devrimciyi, Armenak (Orhan) Bakır’ı anlatan Alnında Kılıç Yarası Armenak’ın yasaklamaları bu yüzden. Korkuyorlar.

Bu yüzden bize düşen gerçeğin yanında saf tutup bu yasakçı zihniyeti boşa çıkarmak, bulunduğumuz her alanda gerçeğin etki alanını genişletmek ve yasaklara inat bulunduğumuz her yerde Alnında Kılıç Yarası Armenak belgeselinin gösterilmesine yardımcı olmaktır.

Sürgünden KHK’li Akademisyen Latife Akyüz”

Yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20